

THE ATMANAND PRAKASH REGISTERED No. B. 431

{ श्रीमद्विजयानन्दसूरिसद्गुरुभ्यो नमः }

श्री

आत्मानन्द प्रकाशः

{ सेव्यः सदा सङ्गुरुकल्पवृक्षः }

शान्तिः स्वान्तमरूढा जवति जवतिन्नान्तिरुन्मूलिता च
ज्ञानानन्दोद्वामन्दः प्रसरति हृदये तात्त्विकानन्दरम्यः ।
अर्हद्वाणीविनोदो विशदयति मनः कर्मकज्ञानलाम्जः
आत्मानन्दप्रकाशो यदि जवति नृणां जावभृद्-हृदिकाशः ॥

पुस्तक १२. } वीर संवत् २४४० चाक्षपद. आत्म सं. १ए. } अंक २ जो.

प्रकाशक-श्री जैन आत्मानन्द सभा, भावनगर.

विषयानुक्रमिका.

नं०	विषय.	पृष्ठ.	नं०	विषय.	पृष्ठ.
१	वार्षिक क्षमा याचना. ...	२५	७	सरस्वती. ...	४८
२	सत्य विद्या स्वरूप. ...	२६	८	भावनशरणा श्री संध अने पशुपशु	
३	पन्थासंज्ञा श्री दानविषयक महा-		९	पर्वी. ...	
४	राजतुं व्याख्यात. (२) ...	२६	१०	श्री महावीर विद्यालय (मुं०) ने स-	
५	दु.अर्थी धर्म प्राप्त थाय छे ? ...	३४	११	गोत्री वंशु महेहा. ...	५५
६	आश्रव भिर्भासा. ...	३८	१२	अथानलोकन. ...	५६
७	आत्मा-जी अवरथागतुं स्वप्नदर्शन. ४८				

वार्षिक-सूच्य ३१. १) ८ पास अर्थ ४ आना

श्री आनंद श्री नृगि प्रेसभां शाह गुलाबरायंद वलुभाईय छा.प्या-भावनगर.

વી. પી. શરૂ થયા છે.

અગ્યારમા વર્ષની અપૂર્વ ભેટ.

શ્રી જયશેખર સૂરિ વિરચિત,

“ શ્રી જંબૂસ્વામિ ચરિત્ર ”

(ગુજર-અનુવાદ.)

આહત ધર્મના અનેક આચાર્યોએ મહાત્મા જંબૂસ્વામીના ચરિત્રો લખેલા છે, પરંતુ આ શ્રોજયશેખર સૂરિનો લેખ સર્વમાં ઉત્કૃષ્ટપદે આવેલો છે. આલંકારિક અને રસિક ભાષામાં ઉતારેલું તે મહાત્માનું ચરિત્ર અતિ રસિક અને સુગોષક બનેલું છે. ચરિતાનુયોગની ઉપયોગિતા જે જે વિષયો પરત્વે સિદ્ધ કરવામાં આવી છે, તે આ ચરિત્રના વિષયમાં સંપૂર્ણ રીતે દર્શાવવામાં આવી છે. ધર્મનો પ્રભાવ, સદાચારનું માહાત્મ્ય, સત્સંગનું બળ, ભાવનાની ભવ્યતા અને વૈરાગ્ય રસની લહરીઓ આ લેખમાં પ્રત્યેક પ્રસંગે ઉછળી આવે છે. કવ્ય કળાના સમુદ્રનું મથન કરી રત્ન રૂપે પ્રગટ કરેલો આ ગ્રંથ ઉત્તમોત્તમ કાવ્ય ચાતુર્યનો અપ્રતિમ નમુનો છે. એકંદરે જેનોના ધાર્મિક અને સુગોષક ચિત્ર તરીકે આ ચરિત્ર લેખ અતિ ઉપયોગી છે. કે જેથી વાચકના હૃદયમાં આ ગ્રંથની મહત્તાનું અનુમાન સ્વાભાવિક થઈ શકે તેવું છે. સર્વ આહત સ્ત્રી પુરુષને વાંચતાં આનંદ સાથે સદ્ધર્મ-યુક્ત યોધા આપે તેવો છે. આ ચરિત્રનો ગ્રંથ મૂળ અમારા તરફથી છપાયેલ છે તે મૂળ ગ્રંથના આશયને અવગંબી તેનો અનુવાદ પણ શુદ્ધ રાખતા પ્રયત્ન કરવામાં આવ્યો છે.

અમારા માનવતા ગ્રાહકો પાસે જેટલું જેટલું લવાજમ લેવું છે તેમને તેટલા તેટલા પુરતા પૈસાનું વેલ્યુ પેયલ કરી ઉક્ત ગ્રંથ મોકલવો શરૂ કરવામાં આવેલ હતા. કેટલાક પ્રમાદિ અથવા જ્ઞાન દોષને નહિં લેખનારા ગ્રાહકોએ વી. પી. પાછું વાળી નાહક જ્ઞાનખાતને નુકસાન કરેલ છે. જેથી આશા છે કે હવે અમારા કદરવાના ગ્રાહકોને વેલ્યુપેયલ પાછું વાળી આવા સાર્વજનિક ખાતાને ઉલટું નુકસાન કરી જ્ઞાન દોષમાં આવવું અને ભેટનો લાભ ખોવા તે સુર ગ્રાહકો કદી કરેજ નહિં. જેથી જેઓએ પાછલાગેલ છે તેઓને ફરી મોકલવામાં આવશે જેથી તેઓએ સ્વીકારી જ્ઞાન દોષમાંથી મુક્ત થવું અને હવે પછી આ માસિકતા ગ્રાહક ન રહેવું હોય તો અમેને લખી જણાવવું.

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશના ગ્રાહકને ખાસ લાભ.

આ સભા તરફથી હાલમાં શ્રી જૈન ગ્રંથ ગાઇડ જે કે આજસુધી પ્રગટ થયેલા અમૂલ્ય ગ્રંથ રૂપ રત્નોના સ્વરૂપના માર્ગને દેખાડનાર ભોમીઆ રૂપ આ અપૂર્વ ગ્રંથ છે. જેમાં એકંદરે ૬૦૦ વિષયનો સમાવેશ કરવામાં આવ્યો છે. અક્ષરાર્થે ક્રમને અનુસરી ગ્રંથોના નામ રાખવામાં આવેલા છે. આથી જૈન ધર્મ સંબંધી વિવિધ વિષયોના પ્રમાણોના સંગ્રહ કરવાની ઇચ્છાવાળાને આદર્શ રૂપ છે. દરેક જૈનોના ધરમાં અને જાહેર સંસ્થાઓમાં આ એક નમુના રૂપ ગ્રંથ અવશ્ય હોવાજ નેપ્રત્યે, સદરહુ ગ્રંથ હાલમાં તૈયાર થવા આવ્યો છે, જેની કીમત એક રૂપિયા રાખવામાં આવેલ છે, જેની

શ્રી આત્માનન્દ પ્રકાશ.

इह हि रागद्वेषमोहाद्यजिभूतेन संसारिजन्तुना
शारीरमानसानेकातिकदुकदुःखोपनिपात-
पीनितेन तदपनयनाय हेयोपादेय-
पदार्थ परिज्ञाने यत्नो विधेयः ॥

પુસ્તક ૧૨] વીર સવત ૨૪૪૦, ભાદ્રપદ, આત્મ સંવત ૧૯. [અંક ૨ જો.

॥ ॐ ॥

॥ શ્રીવીર જિનેંદ્રાય નમઃ ॥

વાર્ષિક દ્વિમા યાચના.

(મન્દાકિન્તા-વૃત્ત.)

કીધાં જે જે વિપરીત પછે કૃત્ય હે ! બ્રાતુ ! ગવે,
માફી આહે સકલ અધુના આજ વાર્ષિક પર્વે;
જેનો કેરી સરસ જગમાં એહિ રીતી ગણીને,
મેંત્રી ભાવે અરજ અસચી માફી અર્પો સુણીને. ૧

ભાદ્રપદ શુકલ ચતુર્થિ.

વીર સંવત ૨૪૪૦ આત્મ. સંવત ૧૯.

શ્રી. જૈન આત્માનંદ સભા.

૨૬

આત્માનંદ પ્રકાશ.

॥ ૐ ॥

સત્ય વિદ્યા સ્વરૂપ.

(દશી-કંઠખાની)

જેહ અનિત્ય અશુચિ અનાત્મતા, એહમાં નિત્ય શુચિ આત્મ બુદ્ધિ;
 યોગાચાર્યો કહે એહ વિદ્યા નહિં; તત્ત્વતઃ બુદ્ધિ વિદ્યા એ શુદ્ધિ. જેહ. ૧
 નિત્ય નિજ આત્મા જેહ દેખે લવિ, સંગ સહુ અપર અનિત્ય પેખે;
 મોહ તરકર તિંહા છળવા અતિ યુક્તિઓ, ફેરવે તદ્દપિ શક્તિ ન લેખે. જેહ. ૨
 ચપલ જલ તરંગ વત્ લચ્છી બાણે વળી, આયુ વાયુ પરે સ્થિર નાંહિ;
 ઘન ઘટા સમ વપુ પલકમાં વીણુશસે, એહવિ પુષ્ટ બુદ્ધિ છે જ્યાંહિ. જેહ. ૩
 શુચિ સહુ વસ્તુને અશુચિ કરનાર છે, ઉદ્ભવ જેહનો અશુચિ માંહિ;
 એહ આ દેહને જલ વડે શૌચતા, માનવી એહ મૂઠાત્મતા હિ..... જેહ. ૪
 જેહ સમતા તણા કુંડમાં નાહિને, કર્મ મળ દૂર કાઢે અશુચિ;
 પુનર્મી લિન્યતા તેહમાં નવિ ઘટે, એહ શુદ્ધાત્મા પરમ શુચિ..... જેહ. ૫
 આત્મીય યોધ એ પાશ છે અતિ નવો, દેહ અને ગેહ એ આદિ માંહિ;
 એહમાં ફેંકતા આત્મીય લાવથી, સ્વસ્થ બંધાય એ પાશ માંહિ..... જેહ. ૬
 યુક્ત ષટ્ દ્રવ્યો પરસ્પર પેખીએ, સંક્રમે પણ નહીં એહ આશ્ચર્ય;
 માત્ર એ જ્ઞાન પરિણામથી જગતમાં, અનુભવે એહ વિદ્વાન વર્યા..... જેહ. ૭
 વિદ્યા અંજન વડે જ્ઞાન દષ્ટિ ખીલે, તિમિર અજ્ઞાનનો ધ્વંસ હોવે;
 તેથી પરમાત્મતા આત્મમાં પેખશે, એહ યોગી જગ વંદ્ય હોવે. જેહ. ૮

(જ્ઞાસુ ઉમેદવાર.)

શ્રીમદ્ પન્થાસજી શ્રી દાનવિજયજી મહારાજનું

વ્યાખ્યાન ૨ જી.

(ગતિક પૃષ્ઠ ૧૪ થી).

શ્રી પરમદેવ ગુરુનું વિશેષ સ્વરૂપ.

શ્રીમાન્ ગાયકવાડ સરકાર મહારાજા !

આપની ધર્મ વિષયક શ્રવણાભિલાષા થવાથી પ્રથમ-દેવ ગુરુ અને ધર્મના સંગઘે એ અક્ષરો અમોઝો કહી ગતાવ્યા હતા. તે વિષય તદ્દન સામાન્ય માત્ર હોવાથી સંતોષ ન થાય તે વાસ્તવિકજ હતું; અનેક પ્રકારની રાજ્યની પ્રવૃત્તિઓ હોવા છતાં આપશ્રીએ ફરીથી નૈનધર્મના સ્વરૂપને બાણવાની ઇચ્છા દર્શાવી તેથી

પંન્યાસણ શ્રીમદ્ દ્વાનવિજયણતું ધર્મ સંબંધી લાપણુ. ૨૭

અમો આનંદિત થયા છીએ, પરંતુ જો કે તેવા પ્રકારથી સમજાવવાની મારી શકિત નથી તો પણ ગુરૂકૃપાથી પૂર્વના કથનમાં કિંચિત્ સ્પષ્ટપણુ કરવાને ધારૂં છું. વિચાર કરવો તે તો આપ બુદ્ધિમાનોને આધીન છે.

॥ મંગલાચરણં ॥

॥ રાગદ્વેષવિજેતારં, મેત્તારં કમ્મખૂયુતાં ।

જ્ઞાતારં વિશ્વતત્વાનાં, વંદે તદ્ગુણલબ્ધયે ॥

અર્થ—રાગ અને દ્વેષાદિક આત્માના શત્રુઓ જેણે લુપ્ત્યા છે, અને કર્મફળી પર્વતો જેણે ભેદી નાખ્યા છે, અને જગતના તત્ત્વો જેણે જાણ્યા છે, તેવા શ્રી સર્વજ્ઞ ભગવાનને હું નમસ્કાર કરૂં છું. તે એટલાજ માટે કે તેમના ગુણોની પ્રાપ્તિ અમોને પણ થાય. ॥ ૧ ॥

તે દેવ ક્યારે અને કેવી રીતે થયા, તેનો વિચાર.

જેવી રીતે બીજા શાસ્ત્રકારો સત્યુગ ૧ દ્વાપર ૨ ત્રેતા ૩ અને કલિયુગ ૪ માને છે તેવી રીતે જૈનશાસ્ત્રોમાં પણ કાળના બે વિભાગ કાળના વિભાગ. કહેલા છે. એક ઉત્સર્પિણી, (ચઢતો આંટો) અને બીજો અવસર્પિણી (ઉતરતો આંટો) તેમાં પણ એકેકના છ છ વિભાગ કહેલા છે, પરંતુ સત્યુગાદિકના કાલમાનથી ઘણો ફેરફાર છે, તે વિષય વિસ્તારયુક્ત આ પ્રસંગે કહી શકાય નહિ. તે બંને પ્રકારના કાળને એક ચક્ર કહે છે. આ સૃષ્ટિ અનાદિ અનંતરૂપે હોવાથી તેવા ચક્ર અનંતા થઈ ગયાં છે અને આગળ પણ અનંત ચક્ર થશે, તે ઉત્સર્પિણીના અને અવસર્પિણીના છ છ વિભાગના મધ્યમ કાળમાં તેવા પરમ દેવ ચોવીસ ચોવીસ નિયમબંધ થયા કરે છે.

શ્રી રત્નશેખરસૂરિ મહારાજે ક્ષેત્રસમાસને વિષે કહ્યું છે કે:—

॥ કાલ દુગે તિ ચત્ત્યા, રમેસુ ઇગુણ નવઈપક્ષે

સેસગણસુ સિજ્જંતિ, હંતિ પદમંતિમ જિણિદા ॥ ૧ ॥

અર્થ—તે બંને પ્રકારના કાળમાં જે છ છ વિભાગ બતાવ્યા હતા, તેમાં પ્રથમ અવસર્પિણીના ત્રીજા વિભાગમાં નેવ્યાસી (૮૯) પક્ષ બાકી રહે તે વખતે તથા ચોથા વિભાગના નેવ્યાસી (૮૯) પક્ષ બાકી રહે તે વખતે અનુક્રમે પહેલા અને ચોવીશમા પરમદેવ મોક્ષે જાય, એજ પ્રમાણે ઉત્સર્પિણીના ત્રીજા વિભાગના તેમજ ચોથા વિભાગના પણ નેવ્યાસી (૮૯) પક્ષ જાય તે વખતે અનુક્રમથી પહેલા અને ચોવીશમા પરમદેવનો જન્મ થાય. જેમકે રાજા મહારાજાદિકના જન્મ સમયે ઉચ્ચનિયાદિક ગ્રંથો યથાયોગ્ય મળી આવે છે, તેમજ આ વિષયના કાળને પણ સમજવો.

પરમદેવ કેવી રીતે થયા તેનો વિચાર.

જે જીવ પરમદેવ થાય તે એકના એક છે એમ ન સમજવું, પણ જે જે જીવે પૂર્વના કોઈક ઉત્તમ ભવમાં પરમ દેવ, અને તેવા ગુરૂના કથનથી યથાર્થ તત્ત્વોની શ્રદ્ધા કરી છે. પછી તે ભવમાં અથવા તો તેવા ખીલ અનેક ભવોમાં તેવા પરમ દેવનો અથવા તેવા ગુરૂનો સંયોગ મળી જવાથી--તેવા યથાર્થ તત્ત્વોનું ભવ-શેષ બહુપણું કરીને, તેવા પ્રકારની કોઈ અલૌકિક સેવા બળવી તેવા પ્રકારના કોઈ અલૌકિક શુભ આચરણ આચરવાથી આત્માને અધિક દરજ્જે ચઢાવેલો છે તેવો ઉત્તમ જીવ, સર્વથા મુક્ત થવાના ભવમાં પણ કોઈક રાજવંશીય ઉત્તમ કુળમાં જન્મ લે છે, તે વખતે પણ પૂર્વના ભવમાં મેળવેલાં જે મતિજ્ઞાન ૧ શ્રુતજ્ઞાન ૨ અને અવધિજ્ઞાન ૩ (આ જ્ઞાનોનું સ્વરૂપનું વિવેચન ઘણું લંબાણ હોવાથી પ્રસંગોપાત આગળ ઉપર કહેવામાં આવશે.) હોય તે ત્રણે જ્ઞાનસંહિતજ જન્મ લે છે. તેથી વગર ભણે બીજા જીવોને અતિ ચમત્કાર પ્રાપ્ત થાય તેવા જ્ઞાનવાળાજ હોય છે. જેમકે--અવસર્પિષ્ણીના ત્રીજા વિભાગમાં પ્રથમ પરમદેવ ઋષભદેવ થયા તેમનું ટુંક સ્વરૂપ નીચે મુજબ--

ઋષભદેવ ભગવાન થવાના પહેલાં તેરમા ભવ ઉપર ધના સાર્થવાહ મહાદિક વ્યવહારી હતા, તેમણે મોટી અટવીને ઉઘ્ઘાધન કરી ખીલ **ઋષભદેવનું** ટુંક શહેરમાં જવાની વખતે ઉદ્ઘોષણ કરાવી કે જેને વસંતપુર વહ્ણન. શહેરમાં આવવાની ઇચ્છા હોય, તે સુખેથી આવે. તેમને સર્વ પ્રકારની સગવડ કરી આપીશું. તે અવસરમાં મહા મુનિઓનો પણ જવાનો વિચાર થયો. શેઠને ત્યાં બે મુનિઓને મોકલીને સાથમાં રહેવાની માગણી કરી. શેઠે પણ કહ્યું જે હું આપની સગવડતા રાખીશ, સુખેથી પધારજો. તે વખતે શેઠને ત્યાં કેરીઓનું ભેટણું આવેલું હતું તેમાંથી કેટલીક આપવા માંડી, પરંતુ તે મુનિઓએ કહ્યું જે વિશેષ પ્રકારનો સંસ્કાર થયા વિના બીજા સંહિત વસ્તુનો અમે અંગીકાર કરતા નથી. આથી શેઠના મનમાં અતિ ચમત્કાર પ્રાપ્ત થયો. તેથી આગ્રહ પૂર્વક કહ્યું કે આપ અવશ્ય પધારી મને પાવન કરશો ઇત્યાદિ, ગરમીનાં દિવસોમાં ચાલતી વખતે સાધુઓ પણ સાથમાં થઈ ગયા. રસ્તામાં મોટો વરસાદ થવાથી જંગલમાંજ પડાવ નાંખવો પડ્યો. સાધુઓ પણ એકાદ જુગપડામાં રહીને નિર્વાહ કરી રહ્યાં છે. રાત્રિના સમયે ફરીથી વરસાદની મોટી ગર્જના વખતે શેઠ વિચાર કરે છે કે મારા સાથમાં કોણ કોણ છે અને કેવી રીતે નિર્વાહ કરતા હશે ? ઇત્યાદિ વિચાર કરતાં તે મહા મુનિઓના તરફ લક્ષ પહોંચવાથી પશ્ચાત્તાપમાં પડી ગયો. મેં સગવડતા રાખવાનું કહેલું છતાં એકવાર પણ ખબર લઈ શક્યો નથી. તે મહાત્માઓની પાસે કોઈ પ્રકારનું સાધન પણ નથી. કેવી રીતે નિર્વાહ કર્યો હશે ! હું તે મહાત્માઓને સુખ પણ કેવી રીતે દેખાડી શકું ? એ વિચાર પોતાના આસ મિત્રને કહી બતાવ્યો. મિત્રે કહ્યું જે ભૂલ

પંન્યાસજી શ્રીમદ્ દાનવિજયજીનું ધર્મ સંબંધી લાપણુ.

૨૯

થઈ તેની હરકત નથી. પણ મુનિઓની પાસે તો અવશ્ય જવું. તે કોપ કરે તેવા નથી. છેવટે તે મિત્રની સાથે જઈને નમસ્કાર કર્યો. નીચું સુખ રાખી અપરાધીની પેઠે કહેવા લાગ્યો કે—“ હે મહારાજ ! હું આપની સંભાળ બિલકુલ રાખી શક્યો નથી, તેથી મારા અપરાધની ક્ષમા કરશો. મુનિઓએ જવાબ દીધો જે તમારા સાથમાંથી અમારો નિર્વાહ સારી રીતે થયા કરે છે, વાસ્તે કોઈ બીજા વિકલ્પ કરશો નહિ, ઇત્યાદિ અનેક આલાપ સંલાપ થતાં શેઠના મનને પણ સંતોષ થયો. પછી ભોજનના માટે આગ્રહ કરી એ મુનિઓને લઈ ગયા. ભવિતવ્યતાના યોગથી ભોજનની તૈયારી ન હોવાથી અત્યંત આંખો પડી ગયો અને વિચાર કરવા લાગ્યો જે, હું આજ સુધી કાંઈપણ કરી શક્યો નથી અને આજે પણ તેવો અવસર આવી ગયો. ફરીથી પણ સુખ કેવી રીતે બતાવી શકીશ ? ઇત્યાદિક વિકલ્પો કરતાં ધૃતતું ભાજન નજરે પડ્યું, તેમાંથી ધૃત આપવાની ઇચ્છા દર્શાવી. મુનિઓએ પણ તેવો પ્રકાર ભેળને પાત્ર ધર્યું. હર્ષોદ્દાસના વશથી પાત્ર ભરીને ઘણા ખુશી થયા. પછી તે મુનિઓનો વિશેષ પરિચય અને વારંવાર તેમના ઉપદેશનું શ્રવણ કરતાં અધિક શ્રદ્ધાવાન થઈ કેટલાંક તત્વોને પણ સમજ્યા. એવી રીતે ધર્મ વિષયક પરિણામના યોગથી ઉત્તરોત્તર ધાર ભવ સુધી દેવતાની ગતિનાં તેમજ મનુષ્યની ગતિનાં અધિક અધિક સુખને ભોગવીને આ અવસર્પિણીના ત્રીજા વિભાગમાં નાભિરાબની મહારાણી મરૂદેવીની કુક્ષીરૂપ સરોવરમાં હંસરૂપે ઋષભદેવપણે ઉત્પન્ન થયા. તેમણે (૧૮) લીપિ અને અનેક કલાદિક આ દુનિયાના વિશેષ વ્યવહાર ચલાવ્યો. તેમને ભરતાદિક સો પુત્રો હતા. જેના નામથી આ ક્ષેત્રનું નામ પણ ભરત પડેલું છે. જેમનું ચરિત્ર ભાગવતમાં પણ જૈન ગ્રંથોથી ફેરફારપણે લખાયલું છે.

એ ઋષભદેવ ભગવાનને પિતામહાદિક અનેક પ્રકારનાં શિરૂદ પણ મહાત્માઓના તરફથી પ્રાપ્ત થયેલાં છે:—

૧ ઘણસથવાહ જમ્મે, જં ધય દાણંકયં સુસાહૂળં ।

તક્કારણ મુસમજિણો, તેલુક પિંમમ્હો જાઓ । ૧ ।

અર્થ—ધના સાથવાહ નામના તેરમા ભવમાં જે ઉત્તમ સાધુઓને ધૃતતું દાન આપ્યું તે કારણથી ઋષભદેવ ભગવાન ત્રણ લોકમાં પિતામહના શિરૂદને પ્રાપ્ત થયા. તે પરમ તત્વોના શ્રદ્ધાનનો અને તે પરમદેવની અને તેવા મહા મુનિઓની સેવા, તેમજ તેવા અલૌકિક આચારના પાલનનોજ પ્રતાપ સમજવો.

ઇત્યાદિક ચૌવીશ પરમ જીવો પૂર્વના ભવોમાં સત્ય પદાર્થોના શ્રદ્ધાનના યોગથી નાના પ્રકારના સદાચરણો સેવીને પરમદેવની પદવીના અધિકારીઓ થયા

૧ શ્રાદ્ધચુલ્લવિવરણુ.

૩૦

આત્માનંદ પ્રકાશ.

છે. તેમની શ્રદ્ધા અને કર્ત્તવ્યોનો વિશેષ વિચાર ત્રિષ્ટીય ચરિત્ર નામના ત્રીસ હજાર શ્લોક પ્રમાણુ અંથના શ્રવણથી બાણી શકાય તેમ હોવાથી તે અંથ વાંચવાની ભલામણ કરૂં છું.

હવે તે પરમ દેવો સર્વથા મુક્ત થવાના ભવમાં ત્રણ જ્ઞાન મુક્ત હોવાથી પૂર્વના ભવોમાં અનુભવેલાં સાધુનાં કર્ત્તવ્યોને અંગીકાર કરતી વખતે પણ મનઃ પર્યવ નામના ચોથા જ્ઞાનને પ્રાપ્ત કરીને પછી આત્માના તીવ્ર પરિણામના યોગથી જ્ઞાનાદિકના ધાતક જે અલિષ્ટ કર્મો છે, તેનો નાશ કરીને સર્વ તત્વોનું સ્વરૂપ બતાવીને પછી સર્વ જીવોના હિતને માટે જીવાદિક ચથાર્થ તત્વોનું સ્વરૂપ બતાવીને પછી સાધુ ધર્મનો ઉપદેશ અને તેમાંથી કઠીન ભાગ બાદ કરીને ગૃહસ્થોના ધર્મનો પણ ઉપદેશ કરી ગયા છે. જીવાદિક તત્વોનો વિષય અતિ ગંભીર અને મહાન હોવાથી અત્રે કહેવામાં આવશે નહિ. માત્ર અનુક્રમથી સાધુ અને ગૃહસ્થોનો સામાન્યપણે આચાર કહીએ છીએ.

પ્રથમ સાધુના આચારનું સ્વરૂપ.

મહાવ્રતધરા ધીરા મૈક્ષમાત્રોપજીવિનઃ ।

સામાયિકસ્થા ધર્મોપદેશકા ગુરવો મતાઃ ॥ ૧ ॥

અર્થ—પંચમહાવ્રતોને ધારણ કરી પાલન કરનારા, અનેક સંકટોમાં પણ ધૈર્ય નહિ છોડનારા, ધારણ કરેલાં વ્રતોમાં દૂષણ નહિ લગાડનારા, આપણા માટે કરાવીને ભોજન પણ નહિ લેનારા, માત્ર ધર્મસાધનમાં ઉપયોગી થાય તેટલા પુરતી શરીરની રક્ષા માટે તૈયાર થયેલા આહારને લાવીને નિર્બાહ કરનારા, વસ્ત્રાદિક પણ મર્યાદાથી અધિકપણે સંગ્રહ નહિ કરનારા, રાગદ્વેષાદિકની પરિણતીથી રહીત મધ્યસ્થ વૃત્તિને ભજનારા, માત્ર જીવોના કલ્યાણ માટે ગામ નગરાદિકોમાં મર્યાદા પૂર્વક રહીને પરમદેવ કથિત ધર્મના ચથાર્થપણે ઉપદેશ આપીને ધર્મમાં સ્થિર કરનારા મહામુનિઓ હોય છે.

મહાવ્રતોનાં નામ.

॥ અર્હિસાસત્યમસ્તેય વ્રતચર્યાપરિગ્રહઃ

પંચમિઃ પંચમિર્યુક્તા, માવનામિર્વિમુક્તપે ૬

અર્થ—અર્હિસા—સર્વ જીવ ઉપર દયા ૧ સૂનૃત-સત્યવચન ૨ અસ્તેય—ઉચિત વસ્તુ પણ માલીકના હીધા વગર નહિ લેવી ૩ બ્રહ્મચર્ય—સર્વથા સ્ત્રી સેવનથી વિરક્ત ૪ અપરિગ્રહ—ધન ધાન્યાદિકના ત્યાગી ૫. એ પાંચેને મહાવ્રતો કહે છે. એ અર્કેકની પાંચ પાંચ ભાવનાઓ છે. એ પાંચ મહાવ્રતો અને એ પાંચ મહાવ્રતોની પચીસ ભાવનાઓ મોક્ષના અર્થ સાધુ અવશ્ય પાલન કરે છે.

પંન્યાસલ શ્રીમદ્દાનવિજયલુતં ધર્મ સંબંધી ભાષણ.

૩૧

અહિંસાનું સ્વરૂપ.

ન યત્ પ્રમાદ યોગેન, જીવિતવ્યપરોપણં

ત્રસાનાં સ્થાવરાણાંચ, તદર્હિસા વ્રતં મતં ॥ ૩ ॥

અર્થ—હાલતા આલતા બે ઈંદ્રીયાદિક જીવો ત્રસપણે કહેલા છે અને પૃથ્વી, પાણી, અગ્નિ, વાયુ અને વનસ્પતિના જીવોને સ્થાવર કહેલા છે, તેમનો રાગ, દ્રેષ, અજ્ઞાનાદિક જે પ્રમાદો છે, તેના વશ થઈને ધાતાદિકથી નાશ ન કરે તેનું નામ અહિંસા વ્રત કહેલું છે. ૩

સત્ય વચનનું સ્વરૂપ.

॥ પ્રિયં પથ્યં વચસ્તથ્યં, સૂત્રતત્રતમુચ્યતે

તત્તથ્યમપિ નો તથ્ય મપિયં ચાહિતં ચ યત્ ॥ ૪ ॥

અર્થ—જે વચન બોલવાથી બીજા જીવને આનંદ થાય તેનું નામ પ્રિય, અને જે વચન તે જીવને સહા હિતકારક હોય તેનું નામ પથ્ય છે. તેનું ચથાર્થ વચન હોય તેનું નામ સત્યવ્રત કહેલું છે. પરંતુ જે વચન વ્યવહારથી સત્ય હોય છતાં બીજાના હૃદયને લેદન કરનારું હોય તો તે સત્યરૂપે ન સમજવું. જેમકે—કાણાને કાણો, કોઢીયાને કોઢીયો ઇત્યાદિક વરજીને બોલવું તેને સત્યવ્રત કહેલું છે. ૪

અસ્તેયનું સ્વરૂપ.

૧॥ અનાદાનમદત્તસ્યા, સ્તેયવ્રતમુદીરિતં ।

બાહ્યાઃ પ્રાણા વૃણામયોં, હરતા તં હતા હિ તે ॥ ૫ ॥

અર્થ—કોઈ પણ પદાર્થને માલિકના આગ્યા વિના લેવો નહિ, કારણ કે ધનાદિક પદાર્થો મનુષ્યના બાહરના પ્રાણો છે, તેથી બીજાના ધનાદિકને હરણ કરનારે તેના પ્રાણોનું જ હરણ કર્યું ગણાય; તેથી દીધા વગર નહિ લેવાનો જે નિયમ તેનું નામ અસ્તેયવ્રત કહેલું છે. ૫ ॥

બ્રહ્મવ્રતનું સ્વરૂપ.

૧દિવ્યૌદારિક કામાનાં, કૃતાઽનુમતિકારિતૈઃ

મનોવાકાયતસ્ત્યાગો, વ્રત્ત્વાષ્ટાદશધામતં ॥ ૬ ॥

અર્થ—દેવતાના શરીર સંબંધી ૧ તથા ઔદારિક શરીર તે મનુષ્ય ૨ અને તિર્યચ (અર્થાત્ પશુ) ૩ સંબંધી કામભોગ એટલે વિષય સેવન કરવું ૪ તેમજ બીજા પાસે કરાવવું ૫ તેમજ વિષય સેવન કરનારને સારા છે એમ કરીને માનવું ૬ એ છએ લેદોને મન ૧ વચન ૨ અને કાયા ૩ થી શુષ્કીએ તો

૧ શ્રી હેમચંદ્રાચાર્યકૃત યોગશાસ્ત્ર.

૩૨

આત્માનંદ પ્રકાશ.

અઠાર લેદ થાય. તે બધાએ પ્રકારથી મૈથુન સેવન કરવાનો ત્યાગ તેનું નામ બ્રહ્મ-ચર્યવ્રત કહે છે. ॥ ૬ ॥

પાંચમાં વ્રતનું સ્વરૂપ.

૧॥ સર્વભાવેષુ મૂર્છાયા સ્ત્યાગઃ સ્યાદપરિગ્રહઃ ।

યદસત્સ્વપિ જાયેત, મૂર્છાયાશ્ચિત્તવિપ્લવઃ ॥ ૭ ॥

અર્થ—નાના પ્રકારના જે પદાર્થો છે તેના ઉપર જે મમત્વ લાવ નહિ કરવો તેનું નામ અપરિગ્રહવ્રત કહે છે. તેનું કારણ એ છે કે વસ્તુ (પદાર્થ) નહિ હોવા છતાં પણ જીવોને આત્માની અંદર તીવ્ર મૂર્છાઓ લાગેલી જ હોય છે તેથી જે મહાત્માઓએ પોતાના શરીર માત્રની ઉપર પણ મૂર્છા રાખી નથી, તેજ પુરૂષો બરા ત્યાગી ગણાય. જે એમ કહેવામાં ન આવે તો કુતરાં બિલાડાં પણ ત્યાગીની ગણતરીમાં આવી. જય ॥ ૭ ॥

એ પાંચ મહાવ્રતનું સ્વરૂપ કહ્યું. હવે પચીસ લાવનાનું કિંચિત સ્વરૂપ દર્શાવીએ છીએ.

પ્રથમ મહાવ્રતનું રક્ષણ કરવા માટે આ પાંચ લાવનાઓ લાવે.

મનોગુપ્તિ—પાપ કાર્ય સંબંધી વિચારમાંથી મનને હઠાવવું તેનું નામ મનોગુપ્તિ. સાધુ સૂક્ષ્મ યા સ્થૂલ કોઈ પણ પ્રાણીની હિંસાથી મુક્ત છે, તેણે પ્રથમ પોતાના મનને અવશ્ય દબાવવાની જરૂર છે. પ્રાણી મને કરી હિંસાનું ચિંતન કરે છે, અને જો કે કાયાએ કરી હિંસા કરતો નથી, તો પણ તે હિંસાથી થનારા કર્મને ઉપાજન કરે છે. કહ્યું છે કે—

॥ મન એવ મનુષ્યાણાં, કારણં વંધમોક્ષયોઃ ।

વંધાય વિષયાસંગી, મુક્તયૈ નિર્વિષયં પુનઃ ॥ ૧ ॥

અર્થ—મન જ્યારે ઇંદ્રિયોના વિષયોમાં આશક્ત થાય છે ત્યારે કર્મબંધનું કારણ થાય છે અને જ્યારે ઇંદ્રિયોના વિષયથી વિમુગ્ધ થઈ નિર્વિષયી થાય ત્યારે મોક્ષનું કારણ થાય છે, માટે મનુષ્યને મન છે તેજ કર્મબંધનું તથા કર્મથી મુક્ત થવાનું પ્રયત્ન કારણ છે.

તેના પ્રસન્નચંદ્ર રાજર્ષિ આદિ અનેક દ્રષ્ટાંતો જૈન સિદ્ધાંતમાં દર્શાવેલ છે, વળી એક મુનિવર પોતાના આત્માને ઉદ્દેશીને કહે છે કે—

કુર્મકર્ણજાલૈઃ કુવિકલ્પસૂત્રજૈઃ, નિવંધ્ય ગાઠં નરકાગ્નિભિશ્ચિરમ્ ।

વિસારવત્ ધક્ષ્યતિ જીવ હે મનઃ, કૈવર્તકસ્ત્વામિતિ માસ્ય વિશ્વસીઃ ॥૧॥

૧ શ્રી હેમચંદ્રાચાર્યકૃત યોગશાસ્ત્ર.

પાંચાસણ શ્રીમદ્ દાનવિજયણનું ધર્મ સંબંધી લાવણુ. ૩૩

અર્થ—હે જીવ, અનેક કુવિકલ્પરૂપ સુત્રે ઉત્પન્ન થએલી, કુકર્મરૂપી જા-
ગૌથી ગાઢ બાંધી લેઈ, નરકરૂપ અગ્નિવડે મચ્છની પેઠે આ મનરૂપ માછી તને
ખાળશે; માટે એનો વિશ્વાસ ન કરીશ.

પ્રાણીને કોઈ પણ કાર્ય કરવું હોય છે ત્યારે પ્રથમ તત્સંબંધી વિકલ્પો
અવશ્ય કરે છે, અને વિકલ્પોએ કરી તેને દૃઢ કરે છે. જે કાર્ય સંબંધી વિકલ્પો
થોડા તે કાર્ય કરવાનો આગ્રહ પણ ઘણું કરી થોડો હોય છે. જે કાર્ય સંબંધી
વિકલ્પો અધિક, તે કાર્ય કરવામાં આગ્રહ પણ દૃઢ હોય છે. માટે હિંસાકારી
કુવિકલ્પમાં કદી પણ સાધુ મન પ્રવર્તાવે નહિ. જેથી તેને હિંસારૂપ જાળમાં ફસા-
વવાનો સમય ન આવે, માટે કુવિકલ્પરૂપ પ્રવૃત્તિમાંથી મનને અટકાવી સુવિકલ્પ
રૂપ પ્રવૃત્તિમાં જોડવું. કેવા પ્રકારના સુવિકલ્પમાં મનને જોડવું, તત્સંબંધી કિં-
ચિત્ દિગ્દર્શનરૂપ જૈનીઓ પ્રાતઃકાળમાં જે શ્લોકોનું સ્મરણ કરે છે, તેમાંથી એક
નીચે દર્શાવીએ છીએ.

શિવમસ્તુ સર્વજગતઃ, પૂરહિતનિરતાઃ ભવંતુ ભૂતગણાઃ ।

દોષાઃ પ્રયાંતુ નાશં, સર્વત્ર સુખી ભવંતુ લોકાઃ ॥ ૧ ॥

અર્થ—જગતના સઘળાં પ્રાણીઓનું કલ્યાણ થાઓ. સર્વ પ્રાણી પરોપકાર-
માં આસક્ત હો. જગતમાંથી સઘળા દોષનો નાશ થાઓ. અને સર્વ ઠેકાણે પ્રા-
ણીઓ સુખી થાઓ.

આ શ્લોકના સાર્થકમાં જ તે રાત્રી દિવસ પોતાના મનને પ્રવર્તાવે, પોતે
તેવાં આચરણ કરે, બીજા કેવી રીતે તેવાં આચરણ કરે, તેનું ચિંતન કરી પો-
તાને તેમના કલ્યાણનો જે માર્ગ દૃષ્ટિગોચર થાય તેમાં પ્રવૃત્તિ કરવાનો ઉપદેશ દે;
અને પોતાની અને પરની શુભ પ્રવૃત્તિમાં સંતોષ પામે. આ શ્લોક માત્ર દિગ્દર્શન
રૂપ છે. એવા અનેક શ્લોકો મહોપકારી પૂર્વ પુરૂષો દર્શાવી ગયા છે. આવા પ્રકાર-
ની પ્રવૃત્તિમાં જેનાં મન, વચન અને કાયા પ્રવર્તમાન છે, તેજ પ્રાણી સ્વપરતું
હિત કરવા સમર્થ થાય છે. તથા તેજ પ્રાણી પોતાના સદશ બીજાને જીવે છે, અને
તેથી તેજ આત્મવત્ સર્વભૂતેષુ યઃ પश्यति સ પश्यति એ વચનને સાર્થક કરે છે.

આ પ્રથમ લાવનાનું સ્વરૂપ કહ્યું. હવે બાકીની લાવનાઓ તથા ગૃહસ્થના
આચારનું સ્વરૂપ અગાડીના બીજા લાવણમાં કહીશ. ઇત્યર્થ.

૩૪

આત્માનંદ પ્રકાશ.

હુઃસ્વાદર્મઃ

હુઃખથી શુ ધર્મ પ્રાપ્ત થાય છે ?

(લેખક—મુનિ મણિવિજયજી મુ—ભુણવાડા.)

હુઃખ—એટલે આપત્તિ, વિપત્તિ તથા પીડા તેનું નામ હુઃખ કહેવાય છે. અને તે હુઃખ ત્રણ પ્રકારનું છે. માનસિક, વાચિક, કાયિક.

માનસિક હુઃખ—કોઈએ કોઈ માણસનો પરાલભ કર્યો હોય તેનો બદલો વાલી નહિ શકવાથી એટલે કોઈએ અવશુભ તથા અપરાધ તેમજ અપકાર કર્યો હોય તેનો બદલો નહિ વાળી શકવાથી એટલે સામા અપકાર કરવાની શક્તિ નહિ હોવાથી રાત્રિ દિવસ નિરંતર આત્મ, રૌદ્ર ધ્યાનમાં વ્યાસ થઈ અનેક પ્રકારનાં સંકલ્પ વિકલ્પને કરતો પોતાના આત્માને હુઃખ તેમજ ચિંતાબળને વિષે નાખે છે; તે માનસિક હુઃખ કહેવાય છે.

વાચિક હુઃખ—કોઈએ કોઈને તેમજ કંઈક તેમજ નિષ્કુર તથા મર્મને ભેદી નાખનારા વચનો વડે કરી કોઈને વિધી નાંખ્યો હોય અને આવા માઠા તેમજ દુર્વચનોથી વિધાયેલ માણસ કુલીન કહેતા સારા કુળનો હોય, તે પોતાના કુલીન-પણાના સ્વભાવથી સામા માણસને દુર્વચનો વાળવાને અશક્ય હોય એટલે દુર્જન જેમ એલદેલ બોલે છે, તેમ કુલીન લગાર માત્ર પણ બોલી શકતો નથી. તેથી દુર્વચનોનો આઘાત પાછો નહિ કરી શકવાથી રાત્રિ દિવસ અત્યંત ખેદ પામતો પોતાના આત્માને ચિંતાસાગરને વિષે પાડે છે, તે વાચિકહુઃખ કહેવાય છે.

યતઃ—

મુહુત્ત દુસ્કાત્ત હવંતિકંટયા, અઓમવા તેવિતઓસુ ઉદ્ધરા,

વા યા દુરુત્તાણિ દુરુદ્ધરાણિ, વેરાણુવંધીણિ મહા મયાણિ. ॥૧॥

ભાવાર્થ—પરના દુર્વચનો વડે કરી વિધાયેલો માણસ ચિંતવના કરે છે કે કાંટા વાગ્યા હોય તે સારા, પરંતુ દુર્વચનો સારા નહિ. કારણ કે કાંટા વાગેલા હોય તે તો મુહુર્ત્ત કહેતા બે ધડીજ હુઃખ આપે છે તથા તેનો ઉદ્ધાર હું સુખેકરી કરી શકું. એટલે કાંટા વાગેલા હોય તેને તો હું કાઢી શકું, પરંતુ દુર્વચનો મને વાગ્યા છે અર્થાત્ દુર્વચનોનો વર્ષાદ મહારા ઉપર તુટી પડ્યો છે, તે હુઃખે કરીને ઉદ્ધાર કરી શકાય તેવા છે અર્થાત્ કાંટા જીરવી શકાય પણ વચનબાણો કોઈ દિવસ મસ્તકના તેમજ હૃદયના મર્મમાંથી જતા નથી. આવા દુર્વચનો શરીર થકી દુર નહિ થવાથી ભવાંતરને વિષે પણ વૈરને બાંધવાવાળા તેમજ મહા ભયને કરવાવાળા થાય છે. અર્થાત્ ભવાંતરમાં પણ મહા ભયંકર વૈર વાળનારા થાય છે. વળી પણ કહ્યું છે:—

દુઃખથી શું ધર્મ પ્રાપ્ત થાય છે ?

૩૫

યતઃ—

સમાવયંતાવયણાભિધાયા, કર્ણગયા દુર્મ્મણિ યં જળંતિ,

ધમ્મોચ્ચિકિચ્ચાપરમગસૂરે, જિહંદિએજોસહસપુંજો ॥ ૬ ॥

ભાવાર્થ—સમકાળે પડેલા એવા વચનોના અભિધા તો જે તે એટલે કોઈ માણસે વરસાવેલા એવા દુર્વચનો જે તે કાનને વિષે પ્રવેશ કરવાથી દુર્મનસ્કપણા ને એટલે મનના કાલુષ્યપણાને ઉત્પન્ન કરે છે, પરંતુ સુક્તિમાર્ગને વિષે સૂરવીર થયેલા જે તે પરિપક્વ સહન કરવાનો ધર્મ છે, એમ બાણી સહન કરી છતેન્દ્રિય થઈ સહન કરે છે, તેજ પૂજ્ય કહેવાય છે. અર્થાત્ દુર્મનો પરમાર્ગમાં કુશળ હોય છે. કારણકે, દુર્મનોનો પર અવશુભ બોલવાનો ધર્મ જ રહેલો છે, એટલે તેને લખી દીધેલું છે. કોણ કે તેની દુર્મન પ્રકૃતિયે; તેથી તે પરમાર્ગમાં કુશળ હોય છે, છતાં પણ કુલીન માણસ વચનથી અપકારનો બદલો નહિ લાગી શકવાથી શોકસાગરમાં ડુબકા મારે તે વાચિકદુઃખ કહેવાય છે.

કાયિક દુઃખ—કાયા એટલે શરીર અને તે સંબંધી જે દુઃખો ઉત્પન્ન થાય તે કાયિક દુઃખ કહેવાય છે, જેમકે રોગોને વિષે ૧૩ પ્રકારના ભવરો કહેલા તાવ તથા ૫૦૦ પ્રકારના સન્નિપાતો તથા ૮૪ પ્રકારના આમવાયુ તથા ૩૬ પ્રકારના વાયુ તેમજ ૮૪ પ્રકારના મહાવાયુ તથા ૧૮ પ્રકારના અન્ન ભક્ષણ વિકાર તથા ૫ પ્રકારના સ્નેહકાદિ તથા ૫ પ્રકારના ગુન્ધમ તથા ૨૦ પ્રકારના ક્ષયરોગો તથા ૨૦ પ્રકારના શ્લેષ્માદિ તથા ૮ પ્રકારના પ્રમેહ તથા ૧૦૭ પ્રકારના ઉદરવ્યાધિ તથા ૭૬ પ્રકારના વ્યાધિ તથા ૧૦૮ પ્રકારના ચક્ષુરોગ વિગેરે અનેક પ્રકારના રોગો તથા અકાળ મૃત્યુ તેમજ પરકૃત મારણાદિક પીડા તેમજ તિર્યચ તથા નર્કને વિષે પણ છેદન, ભેદન, તાડન, તર્જન, ક્ષુત, પિપાસાદિક અનેક પ્રકારનું દુઃખ તેમજ દેવતાને વિષે પણ મહાદુઃખ રહેલું છે, ઈત્રાદિક મહા દેવોએ અપરાધ આવ્યા થકી મારવા માટે છોડેલું વળ શરીરાદિક ઉપર પડવાથી છિદ્રો પડે છે ને તેથી તેની વેદનાને સહન કરવું વિગેરે મહા દુઃખો દેવતાને વિષે પણ કહેલા છે. વળી પણ કહ્યું છે—

અપરંચ.

इसाविसायमयकोहमायलोभेर्हिण्वमार्हिर्हि,

देवाविसमभिभूआ, तेसिंकत्तो सुहंनाम ॥ १ ॥

ભાવાર્થ—ઈર્ષ્યા, ખેદ, તથા મદ તથા ક્રોધ, માન, માયા, લોભ ઇત્યાદિવડે કરી પરાભવને પામેલા દેવોને પણ સુખનું નામ માત્ર ક્યાંથી જ હોય, અ-

૩૬

આત્માનાં ૬ પ્રકારો.

ચાંત હોય જ નહિ. કારણકે દેવોને પણ અનેક પ્રકારનાં દુઃખો રહેલા છે. વળી પણ કહ્યું છે—

શ્રી ઉત્તરાધ્યયનેઽપિ.

જન્મ દુઃસ્કં જરા દુઃસ્કં, રોગાદિ મરણાણિ,

અહો દુઃસ્કોહુ સંસારો, જત્ય કીસ્સંતિજંતુણો. ॥ ૧ ॥

ભાવાર્થ—જેને વિષે જન્મ, જરા અને મૃત્યુના તથા રોગાદિકના મહા દુઃખો રહેલા છે, તેમજ આધિ, વ્યાધિ તથા ઉપાધિ સંપૂર્ણ દુઃખોથી આ સંસાર ભરેલો છે, તેજ આશ્ચર્યની વાત છે. આવા દુઃખરૂપી સંસારને વિષે પ્રાણિયો કલેશને પામે છે.

વળી પણ જીવોને પરવશાદિ અનેક પ્રકારનાં મહા દુઃખો હોય છે. કહ્યું છે કે—

યત્તે—

પ્રામેવાસો નાયકો નિર્વિવેકઃ, કૌટિલ્યાનામે કપાત્રં કલત્રં;

નિત્યં રોગઃ પારવશ્યં ચપુંસા, મેતત્ સર્વં જીવતામેવ મૃત્યુઃ

ભાવાર્થ—ગામડાને વિષે વાસ કરવો તથા નાયક કહેતા સ્વામિ નિર્વિવેકી હોય તથા શ્રી કુટિલાઈતું તો કેવળ સ્થાન જ હોય અર્થાત્ વક્ત્ર સ્થાવવાળી હોય તથા નિરંતર શરીર રોગથી અસ્ત હોય, તથા પારતંત્ર એટલે પરવશપણું હોય; આવા પુરૂષોને જીવતા છતાં મૃત્યુ જ છે એમ જાણવું. કારણ કે ઉપર બતાવ્યા પ્રમાણે હોવાથી માણસ જીવતા છતાં પણ મરણ પામેલો જ ગણાય છે.

આવી રીતે અનેક પ્રકારે દુઃખો હોય તે કાયિકદુઃખ કહેવાય છે.

એવી રીતે માનસિક, વાચિક તથા કાયિક દુઃખોને વિષે મગ્ન થયેલા પ્રાણિયો કેવળ દુઃખમય સંસારને વિષે લાંબા કાળ પર્યંત પર્યટન કર્યો કરે છે. આવા દુઃખદાયી સંસારને વિષે તો કેવળ દુઃખ જ છે તથાપિ કોઈકોઈ જીવોને કાર્તિક શેઠના પેઠે વૈરાગ્યના હેતુભૂત થાય છે.

કાર્તિક શ્રેષ્ઠિ દૃષ્ટાંતો યયા.

પૃથ્વીભૂપણ નગરને વિષે પ્રજાપાળ નામનો રાજા તથા કાર્તિક નામનો શ્રેષ્ઠિ હતો. તે કાર્તિક શેઠે સો વાર શ્રાવકની પ્રતિમાનું એટલે પરિમાનું વહન કર્યું હતું. એકદા ગૌરિક નામનો તાપસ માસોપવાસી ત્યાં આવ્યો તેથી કાર્તિક વિના નગરીના સમગ્ર લોકો તાપસના ભક્ત થયા.

તેથી તાપસ કાર્તિકના ઉપર રૂપમાન થયો. એકદા રાજાએ તાપસને પારણા

હુ'ખથી શુ' ધર્મ પ્રાપ્ત થાય છે ?

૩૭

માટે નિમંત્રણ કરી. ત્યારે તાપસે કહ્યું કે, કાર્તિક ભોજન કરાવે તો ત્હારે ઘરે પારણું કરવા આવું. રાજ્યે તે વચન અંગીકાર કર્યું.

ત્યારબાદ રાજ્યે કાર્તિકને કહ્યું કે મ્હારે ઘરે તું તાપસને ભોજન કરાવ, ત્યારે કાર્તિકે કહ્યું કે હે રાજન્! તમારી આજ્ઞાથી હું તેને ભોજન કરાવીશ.

પછી કાર્તિક જ્યારે તાપસને ભોજન કરાવવા લાગ્યો ત્યારે તાપસ નાસિકા ઉપર આંગળી લગાડી બોલ્યો. તું ધૃષ્ટ છે, દુષ્ટ છે. વિગેરે પ્રકારની ચેષ્ટા કરી.

તે હેખી કાર્તિક વિચાર કરવા લાગ્યો, કે જો મેં પ્રથમ દિક્ષા લીધી હત તો મ્હારે આવો પરાભવ સહન કરવો પડત નહિ. ઇત્યાદિ ચિંતવનાને કરતો, સંસારના હુ'ખને સંભારતો, વૈરાગ્ય રંગિત થઈ કાર્તિક શેઠ દિક્ષા લેવા તત્પર થયો. અને કાર્તિક શેઠે એક હબ્બરને આઠ વણિક પુત્ર સાથે દિક્ષા લીધી. તથા નિરતિચાર પાળી કાળધર્મ પામી સૌધર્મ દેવલોકે ઇંદ્ર થયો. કહ્યું છે કે:—

ઉક્તંચ.

દઘ્વણ અન્નતિથિ અપરામર્શ, ભવમયા ઉનિચ્ચિન્નો,

નૈગમઅઠસહસ્સેણ, પરિવુહો કત્તિઓ સિદ્ધી ॥ ૧ ॥

ભાવાર્થ—અન્ય તિથિઓએ કરેલો પરાભવને હેખી અર્થાત્ કુતિથિયો થકી પરાભવને પામી ભવભયથી ઉદાસી ભાવને પામેલા કાર્તિક શેઠે એક હબ્બરને આઠ વણિક પુત્રોના પરિવારથી પરિવરેલો એટલે વ્યાપ્ત થયેલો કાર્તિક શ્રેષ્ઠ દિક્ષા લેવા સમર્થમાન થયો અને પ્રથમ દેવલોકે ઇંદ્ર થયો. બળી પણ કહ્યું છે કે:—

યત:—

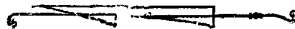
તવનિયમેણય મુક્તો, દાણેણય હુંતિ ઉત્તમા મોગા,

દેવચ્ચણેણરજ્જં, અણસણ મરણેણ ઇંદ્રજ્ઞં. ॥ ૧ ॥

ભાવાર્થ—તપ નિયમના કરવાથી મુક્તિ મળે છે, દાન આપવાથી ઉત્તમ પ્રકારના ભોગો પ્રાપ્ત થાય છે, દેવની અર્ચા કહેતા પૂજા કરવાથી રાજ્યની પ્રાપ્તિ થાય છે. અને અણસણ વડે કરી મરણ પામવાથી ઇંદ્રપણું પ્રાપ્ત થાય છે. એવી રીતે હુ'ખ પણ કાર્તિક શ્રેષ્ઠને વૈરાગ્ય આપનારું થયું.

તેવીજ રીતે પ્રાણિ સંસારની અસારતાને ચિંતવનાને કરી જે પ્રાણિ વૈરાગ્ય-ભૂષિત થઈ, ધર્મકરણ કરે, તો મુક્તિના સુખને આસ્વાદન કરે તેમાં આશ્ચર્ય નથી.

इति दुःखे कार्तिके श्रेष्ठि संबंधः संपूर्ण.

આત્મવ મિમાંસા.

(૧)

(અધ્યાયી)

શુદ્ધ ચૈતન્ય ભાવથી વિલક્ષણ એવા આત્માના શુભાશુભ પરિણામવડે શુભાશુભ કર્મોત્તુ આત્મા પ્રતિ આગમન તેતુ નામ “આત્મવ” છે. શાસ્ત્રકારોએ આ “આત્મવ” તત્વના બે ભેદ પાડેલા છે. (૧) દ્રવ્યાત્મવ અને (૨) ભાવાત્મવ. પુદ્ગલકર્મ પરમાણુઓ આકર્ષાવા પૂર્વે આત્માના પરિણામ વિશેષ તે ભાવાત્મવ છે. અને તે પરિણામના નિમિત્તે જડવર્ગીણુતુ આત્મા પ્રતિ આગમન તે દ્રવ્યાત્મવ છે. વસ્તુતઃ દ્રવ્યાત્મવ એ ભાવાત્મવનો સ્થુળરૂપે બહિર્ભાવ જ છે. અને ખરી રીતે આત્માને તેની સંસારીપણીની અવસ્થામાં ખાંધી રાખનાર તો ભાવાત્મવ જ છે. તેતુ સંસારીપણુ જે પોષણ મેળવી રહ્યું છે, તે આ ભાવાત્મવ વડે જ છે. જો તે આત્મવરૂપી પોષણ બંધ કરવામાં આવે, તો આત્માને તેની સ્વાભાવિક સ્વરૂપ સ્થિતિ મેળવવામાં કાંઈ જ વિઘ્ન રહેતુ નથી. જે પરિણામ વિશેષ વડે આત્મા પોતાના ભવભ્રમણમાં બંધાઈ રહ્યો છે, તે પરિણામમાં આત્મા પાંચ પ્રકારે પરિણમે છે. (૧) મિથ્યાત્વરૂપે, (૨) અવિરતિરૂપે, (૩) પ્રમાદરૂપે, (૪) કષાયરૂપે અને (૫) યોગરૂપે. બહુધા સંસારી આત્માને આ પાંચે પરિણામ એક સાથે હોય છે. અને જેટલા અંશે એ પરિણામોની ઉત્કટતા, તિવ્રતા, સમયસ્થિતિ અને અનુરંજીતપણુ હોય છે, તેટલે અંશે તે અધિક અધિક સ્વભાવભૂષ્ટ થઈ વિભાવ સ્થિતિમાં આવતો જાય છે. આત્મા જેમ જેમ ઉન્નતિક્રમમાં પ્રગતિ કરતો ચાલે છે, તેમ તેમ ઉપરોક્ત આત્મવનાં કારણો મંદ થતા ચાલે છે. અને આખરે અનુક્રમે તદ્દન બંધ પડી જાય છે.

આત્મા જ્યારે તેના સ્વરૂપના ભાનમાં આવે છે, ત્યારે આત્મવતુ સૌથી મોટું નિદાન જે “મિથ્યાત્વ” તે ઉપશમી જાય છે, અથવા કોઈ સવિશેષ વીર્યવાન પુરૂષના સંબંધે તે ક્ષયભાવ પણુ પામે છે. જૈન શાસ્ત્રકારે આ ભૂમિકા વિશેષ તે અનુર્થ શુણ્ઠસ્થાનકના નામથી ઉદ્દેશી છે. અર્થાત તે ભૂમિકામાં આત્માને ન્યુનાધિક અંશે પોતાની સ્વરૂપ સ્થિતિ અવગત થાય છે. જો તે આત્મભાન નિર્મળ વિશુદ્ધ પર્યાયવાળુ અને આત્મા ઉપરના મિથ્યાત્વ આચરણના ક્ષયના પરિણામે પ્રગટેલું હોય છે, તો તે જ્ઞાન “ક્ષાયક સમ્યક્ત્વ” ની સંજ્ઞાને પામે છે. અને તેમ ન હોતા તે ભાન દેહીક ભાવ મંદ પડી જવાથી, અથવા કાંઈ અંશે તે આચરણનો ક્ષય અને કાંઈ અંશે તેના ઉપશમથી થાય છે, તો તે જ્ઞાન અનુક્રમે “ઉપશમ સમ્યક્ત્વ” અથવા “ક્ષયોપશમ સમ્યક્ત્વ” કહેવાય છે. આટલી હદે આવ્યા પછી આત્મવના એક પ્રબળ નિમિત્તનો નાશ થાય છે. અથવા જેમ નહીં તો છેવટે છેક મંદતા

આસ્ત્રવ મિમાંસા.

૩૯

પામે છે. અને અવશેષ ત્રણ જ બાકી રહે છે. ત્યાર પછી વૃત્તિજનના કાર્યની શરૂઆત થાય છે. જે પંચમ ગુણસ્થાનકે શરૂ થઈ છઠ્ઠા ગુણસ્થાનકે સંપૂર્ણ થાય છે. આ વૃત્તિ ઉપરનો વિજય સ્થૂળ પદાર્થોના પરિત્યાગ સંબંધે જ બહુધા હોય છે. અને તે સાથે અંતરની લાલસાઓ અને રાગદ્વેષો પણ આત્માના બળવાનપણના તારતમ્યાનુસાર મંદ થતા ચાલે છે. છઠ્ઠા ગુણસ્થાનકને અંતે વૃત્તિ ઉપરનો સ્થૂળ વિજય સંપૂર્ણ થયા પછી આસ્ત્રવના પૂર્વના બે નિમિત્તો નાશ પામી અથવા મોળા પડી જાય છે. તે છતાં ત્યાંસુધી આત્મા સ્વરૂપ સ્થિતિમાં નિશ્ચલપણે ટકી શકવામાં પ્રમાદવાળો રહેતો હોવાથી આસ્ત્રવનું ત્રીજું દ્વાર “પ્રમાદ” હજી સુધી ખુલ્લું રહેલું હોય છે. આ પ્રમાદવાળી અવસ્થાના નાશરૂપ ભૂમિકાને “સખતમ” અથવા “અપ્રમત્ત” ગુણસ્થાનક કહેવાય છે. અર્થાત તે ભૂમિકાએ પહોંચ્યા પછી આત્માનું પરભાવમાં લેવાવારૂપ પ્રમત્તપણું નિવૃત્ત થાય છે. અને તેમ થયે માત્ર અવશેષ બેજ આસ્ત્રવના પ્રકાર રહે છે. કષાયનો અર્થાત રાગદ્વેષરૂપ પરિણતીનો સર્વથા આત્મતિક નાશ તેરમા ગુણસ્થાનકે થાય છે. જે ભૂમિકાને “સયોગી” ગુણસ્થાનકના નામથી ઓળખવામાં આવે છે.

સર્વ પ્રકારના આવરણોના સંપૂર્ણ ક્ષયમાંથી પ્રગટેલી આત્માની આ સ્વાભાવિક સ્થિતિ હોય છે. છતાં તે પછી પણ પૂર્વ પ્રયોગના બળથી તેમને મન-વચન-કાયાના યોગનું પરિસ્પર્ધન અથવા પ્રવૃત્તિ અવશેષ હોવાથી “યોગાસ્ત્રવ” નામનું કર્મવર્ણણુના આગમનનું એક નિમિત્ત બાકી રહે છે. આ આસ્ત્રવવડે આકર્ષાએલા કર્મોમાં કષાયજન્ય રસ નહીં હોવાથી તેની સ્થિતિ એક સમય માત્ર જ હોય છે. આયુષના અંત ભાગ સુધી સર્વસ આત્માને પણ આ “યોગાસ્ત્રવ” રહે છે. જ્યારે દેહના વિયોગ કાળે તેઓ એ યોગોનું રૂધન કરે છે ત્યારે એ છેવટના આસ્ત્રવ પણ ક્ષય પામે છે અને આત્મા તે કાળે પાંચે પ્રકારના આસ્ત્રવના નિમિત્તોથી સદાને માટે મુક્ત થાય છે.

આ સ્થળે અમોએ અનુક્રમે આ પાંચે આસ્ત્રવના સ્વરૂપ સંબંધી વિચાર કરવા ઉદ્દેશ રાખ્યો છે.

મિથ્યાત્વ:—મન અને શરીરથી કોઈ ઇત્તર તત્ત્વ મનુષ્યના બંધારણમાં હોવાનો જે ભાવનાવડે ઇનકાર થાય છે તે ભાવનાને મુખ્યત્વે મિથ્યાત્વની સંજ્ઞા અપાય છે. મૃત્યુ એજ પ્રવૃત્તિ માત્રનો અંત છે—પ્રાણી માત્ર દ્રવ્યજડના પરિણામ વિશેષરૂપે ઉપસ્થિત થઈ થોડો કાળ જીવન અવસ્થા ભોગવી પાછા માટીરૂપે પોતાના મૂળ કારણમાં શમાઈ જાય છે—એવી અનાત્મ ભાવનાને ઉપરોક્ત અભિધાન અપાયું છે. “હું કોણ છું” એવી શોધમાં જ્યારે મનુષ્ય પ્રવર્તે છે, ત્યારે તેને પ્રથમ પોતાનું સર્વથી ઉપરનું વેદન-દેહ એજ નજરે ચઢે છે અને તેમાંજ તે પો-

તાતુ' હું' પણ' સ્થાપીને પોતાની સ્વરૂપ ભાવના નિભાવી લે છે. જે કાંઈ પોતે નથી તેને તેવું માની લે છે. અવસ્થારોપ કરવારૂપ પરિણામ એ મનુષ્યનું સંસાર બીજ છે. જ્યારે મનુષ્ય પોતાને માટીમાંથી પ્રગટેલો અને માટીમાં મળી જવાના સ્વભાવ-વાળો એક ક્ષણીક પદાર્થ માને છે, ત્યારે તે ક્ષણથી તેની તમામ પ્રગતિ વિ-રમી જાય છે. તેના મનમાં કોઈ સ્થાયી સુખ કે કલ્યાણમય અવસ્થા મે-ળાવવા માટે કશી જ આશા રહેતી નથી. આ ભવ વિના જો બીજો ભવ જ નથી, તો પછી કયા હેતુથી કોઈ પ્રકારની સ્વપરહિતકર પ્રવૃત્તિમાં યોગ્યનું? આવો મનુષ્ય કાંતો ઇન્દ્રીયસુખમાં મશગુલ બની જેમ બને તેમ વધારે આવેગ અને તી-વ્રતાથી તે સુખ ભોગવતો હોય છે, અથવા હેતુ શુન્યપણે કાંઈ પણ લક્ષ્ય વિના પવનમાં ઉડતા તરબોલાની માફક જ્યાં ત્યાં તણાતો હોય છે. આત્માના અધઃપ-તનનું આ અવસ્થા એ સૌથી બળવાન કારણ છે. મિથ્યાત્વથી બચવા સંબંધે આ-પણા શાસ્ત્રકારોએ અને આત્માને સિદ્ધ કરવા માટે પ્રત્યેક આર્ય દર્શનકારે જે મહાન પ્રયત્ન કર્યો છે, તે માત્ર જનસમાજને આવી આત્મવિરોધી-અનાત્મવાદી ભાવનાની બળમાંથી ઉગારી લેવા માટે જ છે. પૂર્વકાળમાં આવી મિથ્યાત્વ અવ-સ્થાનું બહુ જોર નહોતું. જો કે તે કાળે પણ અનાત્મવાદી એવા ચાવીક આદિ દર્શનો વિદ્યમાન હતા, છતાં મિથ્યાત્વભાવનાને પોષણ આપનારાં જે પ્રબળ હે-તુઓ આ કાળે વર્તે છે, તેનો તે કાળે અભાવ હતો.

પશ્ચિમના તત્ત્વજ્ઞાનથી જન્મેલી વર્તમાન યુગની આપણી પ્રધાન ભાવના-ઓ બહુધા આત્મવિરોધી છે. પશ્ચિમના તત્ત્વજ્ઞાનનું પોષણ મેળવી, આર્યવર્તનો આ જમાનો આત્મતત્ત્વની અવગણના કરતા શીખ્યો છે. તેનું કારણ એ છે કે પા-શ્ચાત્યોની તત્ત્વવ્યવસ્થા માત્ર શરીર અને મનને અનુસરીને જ બાંધાયેલી છે. વિ-શ્વમાં તેઓએ બેનું જ અસ્તિત્વ માનેલું છે. હાલ આપણે તે શિક્ષણ લઈને તર્ક કરવામાં કુશલ બની શકીએ છીએ, અને તે શિક્ષણના ક્ષણરૂપે આ દેહને અો તે સંબંધી સુખોને જ ભેટા શીખ્યા છીએ. વર્તમાન કેળવણીથી આપણે પ-દાર્થ વિજ્ઞાન જીવન વિજ્ઞાન રસાયન આદિના સ્વરૂપ જાણવા ઉપરાંત એક પરમાણુથી માંડીને વિશ્વોત્પત્તિના કિરિટરૂપ મનુષ્ય સુધીના પરિણા-મનો શૃંખલાબદ્ધ ક્રમ સમજ્યા છીએ, અને હારવીન, સ્પેનસર આદિ સ-મર્થ તત્ત્વજ્ઞોએ ઉપજાવેલી પરિણામ વાદની બળમાં આશ્ચર્ય સાથે શુભ થઈ જઈએ છીએ. એક બનીજનો જડ પરમાણું વિકાસ પામતે પામતે યુદ્ધ કે મહાવીર અ-થવા નેપોલીઅન કે અલેક્ઝાંડર થઈ શકે છે.

આ પાશ્ચાત્ય તત્ત્વનિતી જોમ મનાવે છે કે પ્રથમ આપું જગત જડ-મય હતું, તે જડના કેમિક વિકાસમાંથી પહેલાં એકેન્દ્રીય જંતુઓ, તે પછી જશ

આસ્ત્રવર્તિમાંસા.

૪૧

મોટા જંતુઓ માછલાં, પક્ષી, પશુ અને છેવટે મનુષ્ય એમ એક પછી એક ઉદ્ભવ્યું, ચેતન એવું કશું જ છે નહીં. આ વિદ્વાનોએ એક પરમાણુથી તે મહાન ભવ્યતાના નમુનારૂપ મનુષ્ય સુધીની સાંકળ બેસી આપી આપણી બુદ્ધિને આશ્ચર્ય બંધનમાં જકડી રાખી છે. મન અને શરીરની પાછળ જે આત્મતત્ત્વ રહ્યું છે, તેના માટે આ તત્ત્વવ્યવસ્થામાં સુદૃઢ સ્થાન નથી. આ શિક્ષણ આપણે આજકાલ ઉછરતા આવ્યા છીએ અને તેને પરિણામે આપણે આપણને આત્મારૂપે જોવું ભૂલી જઈ માત્ર શરીરરૂપે અને મનરૂપે જોતા શીખ્યા છીએ. સમર્થ નાસ્તિકવાદી પંડિતોના હાથે વિસ્તાર પામતી આવી અનાત્મનીતિ સામે ટકવાનું આપણું સામર્થ્ય લોપ થઈ જવાથી આપણે વધારે ને વધારે “મિથ્યાત્વી” ના બિરૂદને પામતા ચાલીએ છીએ અને પંચમકાળમાં આ ભાષ્માતું ઉત્કૃષ્ટપણે આધિપત્ય વિસ્તરવાના મહાવીર દેવના ભવિષ્ય કથનને સફળ કરીએ છીએ. આ પરિણામવાદ જીવની ઉત્પત્તિ સંબંધે કશો બુદ્ધિમાં ઉતરે તેવો ખુલાસો આપી શકતો નથી. તે એટલું જ દર્શાવે છે કે, પરમાણુથી પરિણામ પામતા પામતા ધીરે ધીરે માણસના શરીર સુધીની ઘટના બની આવી છે. પરંતુ તેમાં જીવ કયાં થઈ આવ્યો અને જીવ નથી તો જ્ઞાન કોને થાય છે, તે સંબંધી પત્તો મળતો નથી. મૂળના પરમાણુમાં જો જીવ કે જ્ઞાન નથી તો પછી તે પરમાણુના ગમે તેટલા પરિણામ કે ફેરબદલા થાય તો પણ જ્ઞાનશુણ્ણ તેનામાં નજ આવી શકે, તે વાત સ્પષ્ટ છે. આત્મજન્ય ધર્મોના ખુલાસો આ વિદ્વાનો ભૌતિક વિજ્ઞાનની સહાયથી કરવા તેઓ મથે છે અને છેવટે એમ કહે છે કે જ્ઞાન (consciousness) એ પરમાણુસંઘાતજન્યશક્તિ વિશેષ છે. અથવા ઘણા પરમાણુઓ એકઠા થવાથી તેવો પરિણામ ઉપજ્યો છે. કેટલાક વિદ્વાનો જ્ઞાનને મગજમાં આવેલા જ્ઞાનતંતુના વ્યાપારરૂપે (secretion of the brain) માને છે, પરંતુ આવા સંઘાત, સંમિલન કે વ્યાપારથી જ્ઞાનોત્પત્તિનો ખુલાસો સંભવી શકતો નથી. જડ ઉપરથી ચેતનદ્રવ્યનો ખુલાસો ગમે તેવી ભારે યુક્તિઓથી પણ થઈ શકતો નથી. ચેતનશાસ્ત્ર (biology) કહે છે કે જ્ઞાન એ જ્ઞાનતંતુની ક્રિયાથી ઉદ્ભવતું એક પરિણામ છે. જો તેમ જ હોય તો પ્રથમ તંતુઓમાં પરિવર્તન થવું જોઈએ, અને પછીજ લાગણીરૂપ ધર્મ પ્રગટવો જોઈએ. પરંતુ તેવો ક્રમ અનુભવમાં નથી. પ્રથમ લાગણી, પછી જ્ઞાનતંતુઓમાં ક્ષોભ અને તે પછી શરીરમાં તે લાગણીને અનુરૂપ બાહ્ય ભાવ સ્પષ્ટ થતો જણાય છે. ક્રોધનું નિમિત્ત મળતા પ્રથમ તેવી ક્રોધ લાગણી થાય છે, પછી તે લાગણીના મંદ કે ઉત્કટપણના પ્રમાણમાં ક્ષોભ શરૂ થાય છે, અને તે પછી મુખ ઉપર લોહી ચઢી આવે છે; રક્તાભિસરણનો વેગ વધી પડે છે અને ક્રોધ ભાવનાના બધા બાહ્ય લક્ષણો પ્રતીત થાય છે. પ્રથમ જ્ઞાનતંતુમાં ક્ષોભ અને પછી ક્રોધ એ ક્રમ વાસ્તવિક નથી. જો એ ક્રમ બરાબર હોત તો એક સરખા નિમિત્તથી બધાજ મનુષ્યને એક જ સરખી લાગણી

થવી જોઈએ. પોતાની વસ્તુ ચોરી જનાર મનુષ્ય ઉપર બધાને એક જ સરખી રીતે ક્રોધ ચઢવો જોઈએ. પરંતુ બધાને એક સરખી રીતે તેમ જ્યારે થતું નથી, ત્યારે એમ માનવું પડે છે કે તેવા નિમિત્તથી જે દ્રવ્ય પ્રથમ ક્ષુબ્ધ થાય છે, તે દ્રવ્ય જ્ઞાનતંતુના પશુ પરભાગમાં છે અને તે આત્મદ્રવ્ય છે.

જે શાસ્ત્રો ઉપર ભાર મૂકીને આજનું મુખ્ય શિક્ષણ પ્રવર્ત્યું છે, તે માત્ર માણસના શરીરનો જ ખુલાસો આપી શકે છે. જીવ કે જ્ઞાનનો તેમજ મનનો પણ યથાર્થ ખુલાસો આપી શકતા નથી. જડથી બીજી વસ્તુ આખા વિશ્વમાં છે જ નહીં—આપણે બધા તેના જ વિકારો છીએ. જેનો ખુલાસો જડથી થઈ શકતો નથી તે વસ્તુ જ નથી. એમ એક સાથે આ શાસ્ત્રો કહી વાળે છે. આ શિક્ષણના પરિણામે જે જીવન ભાવનાઓ ઉદ્ભવે છે, તે અત્યંત સ્વાર્થચુકત બીજાનું પડાવી લેવાની વૃત્તિવાળી હોય છે. થોડું જીવવું છે તેથી જેમ અને તેમ થોડા કાળમાં ઘણામાં ઘણું સુખ ભોગવી લેવાની લાલચ વધતી જાય છે.

આજે જીવન કલહ વધી પડી માણસો એક બીજા તરફ બચકા બચકીએ આવ્યા છે તે આ શિક્ષણનું જ “મિથ્યાત્વ” ના બહુલપણાનું જ ફળ છે. પ્રેમ, શ્રદ્ધા, ઉચ્ચતા, સ્વાર્થહીન, નિર્વિકારિત્વ આદિ આત્મભાવાશ્રયી ઉદ્દાત્ત ભાવનાઓ માત્ર અંથે અને બહુ તો વાણીમાં જ રહેવા પામી છે. આ ભવ શિવાય બીજો ભવ જે નીતિ સ્વીકારતી નથી, તે નીતિ વડે પોષાએલી ભાવનાઓ દેહ અને તેના ધર્મો શિવાય બીજે કયાં નજર જ નાખી શકે? આ યુગ ખરેખર હડહડતા મિથ્યાત્વનો છે. Herbert spencer આદિ વિક્લાનોએ વિસ્તારેલી survival of the fittest અર્થાત્ “યોગ્યતમનો જ બચાવ અને બીજાનો વિનાશ” એવી જીવન કલહની નીતિ-એ મનુષ્યોને એક બીજા ઉપર હુટકાટ અને ઝુંટાઝુંટ કરતા બનાવી મુક્યા છે. સંસારમાં સારી રીતે સુખી થવાય, ગમે તેવી યુક્તિ પ્રયુક્તિથી બીજાઓ ઉપર ફાવી જઈ, તેમની પાસેથી પડાવી લઈ આપણી અહંતા સંતુષ્ઠ થાય, એજ અની-તિનો સાર છે. બળીઆના બે ભાગના ન્યાયથી પ્રવર્તેલું એ નીતિનું મહાસૂત્ર મનુષ્યોને એટલા ઉંડા કલહ અશાંતિ અને બેચેનીમાં દોરી ગયું છે કે વર્તમાન જીવન એ દેવોને દુર્લભ હોવાને બદલે નર્કના જીવોને પણ નહીં ઇચ્છવા યોગ્ય થઈ પડ્યું છે. જે નીતિની પાછળ શાશ્વત અને સુખદ એવું આત્મતત્ત્વ નથી, તે નીતિના સૂત્રથી વિસ્તરેલી ભાવના સમાજનું—દેશનું—અને વિશ્વનું સત્યાનાશ વાળી મુકે છે. બળવાળાનો બચાવ અને નિર્બળનો મરો એ અધમ એવા પ્રાણી આદિ વર્ગમાં હરથમાન થતી જીવનભાવનાનું મનુષ્યો અનુકરણ કરી નિર્બળના હાથમાંથી ઝુંટાવી લઈ પોતાનું ઉદર ભરતા શિખ્યા છે. કલહ, અહંતા, વ્યક્તિવાદ એ ઉપરોક્ત ભાવનાના ફળ છે. આવાજ તત્ત્વ નિશ્ચયો ઉપર હાલની કેળવણી વ્યવ-હાર, મંડળી આદિ રચાતા જાય છે. અને આત્મભાવનાનો દિનપર દિન અભાવ

આસ્ત્રવમિમાંસા.

૪૩

થતો જાય છે. આ શાસ્ત્રે સુખની જે ભાવના રચી છે, તે પણ તેવીજ વ્યવસ્થા હીન અને જડવાદને શોભાવે તેવી છે. Greatest happiness greatest number “ ઘણામાં ઘણા મનુષ્યોનું ઘણામાં ઘણું સુખ ” એવી એક નીતિ તેમણે ઉપજાવી છે. પણ તેમાં સુખ કેને કહેવું તેનો કશો ખુલાસો નથી. “ ઘણામાં ઘણું તે કેટલુંક ? ” એનો કશોજ નિર્ણય નથી. મનુષ્ય પોતાની તાત્કાલીક હાજતો અને તેના મનસ્વી સુખ ઉપરાંત કશાની દરકાર રાખતો નથી. સુખનું ધોરણ એક મનુષ્ય પરત્વે સદાકાળ એક સરખું રહેતું નથી. એક ખઉકણનું અને મિતાહારીનું સુખનું લક્ષ્ય જુદા જુદા પ્રકારનું હોય છે. એક વિદ્વાન ઘણામાં ઘણું સુખ કેને કહેવું તેની જડવાદની ભાવનાના દૃષ્ટિબિંદુથી વ્યાખ્યા કરતા કહે છે કે—

Hence, to have complete felicity is to have all the faculties exerted in the ratio of the several developements, and an ideal arrangement of circumstances calculated to secure this, constitutes the standard of “ greatest happiness ”

સંપૂર્ણ સુખ હોવા માટે સમસ્ત બુદ્ધિ વૃત્તિઓને તેમના વિકાસના પ્રમાણમાં ઉપયોગમાં લેવી જોઈએ અને એ હેતુ સિદ્ધ કરવા માટે એક ઉત્તમ સાંયોગિક વ્યવસ્થા ઉપજાવવી તે સંપૂર્ણ સુખનું ધોરણ છે. ” પરંતુ પ્રાણી માત્રના રાગ દ્વેષ એક સરખી ભૂમિકાએ લાવવાનું કાર્ય અશક્ય છે અને તેથી એક મનુષ્યને માટે જે સંપૂર્ણ સુખ છે તે ધીજાને તેવું હોતું નથી. સ્વભાવની સાથે સુખની ભાવના પણ ફરતી ચાલે છે. અને તેથી તેમનું ઉપજાવેલું સુખનું સૂત્ર એ માત્ર મનુષ્યોને પોતાના રાગદ્વેષ અનુસાર વાપરવાનું એક શસ્ત્રજ બન્યું છે. બધાના સુખનું ધોરણ એક સરખું ન હોવાથી માત્ર પોતાનુંજ સુખ સાચવી બેસી રહેવું એવી વૃત્તિ દૃઢ થતી ચાલે છે. જ્યાંથી જેટલું મળે તેટલું પોતાનું મનનું માનેલું સુખ નીચાવી લેવું અને તેમ કરવામાં ધીજાને થતા લાભ હાનિના પરિણામની અવગણના કરવી એજ સુખ્ય ઉદ્દેશ રહ્યો છે. અદ્યપમાં આવી ભાવનાના ફળરૂપે પશુઓને શોભે એવું વર્તન, પ્રતારણા, કલહ, પૈસા માટે મારામારી, અને પરસ્પરમાં વિગ્રહ વધી પડ્યા છે. “ હું પહેલો અને આખી દુનીઆ મારી પછી ” એ સિદ્ધ કરવાનો ભીષણ વિગ્રહ વર્તી રહ્યો છે. અને શાંતિ, પ્રીતિ, ક્ષમા, સરળતા, નિષ્કપટતા એ દિવ્ય સત્વોનો લોપ થતો જાય છે.

દેહ અને મનના પરભાગમાં આત્મતત્ત્વ વિરાજે છે એવી શ્રદ્ધા વિનાની પ્રવૃત્તિથી આ જમાનો પોતાની શાંતિ ગુમાવી બેઠો છે. ગેસ અને વિજળીનો ઝળહળતો પ્રકાશ આજીવન વિશ્વને અજવાળી રહ્યો છે છતાં તેથી આંતર વિશ્વનો ભીષણ અધકાર તો વધતોજ ચાલ્યો છે. ગમે તેવા ચોકસાઈવાળા કાયદાઓ બાંધવા છતાં અને જનસ્વભાવની હલકી વાસનાઓને દાબવા માટે ગમે તેવા ભારે અકુશો

મુકવા છતાં આજે અપ્રમાણિકપણું, કપટ, અનીતિ, વ્યભિચાર, કૂરતા, દ્રેષ, ઇર્ષ્યા, નીચતા વિગેરે આસુરી સંપત્તિનું કલેવર પુષ્ટ થતું ચાલે છે એની કોણ ના કહી શકે તેમ છે ? વધતી જતી સંખ્યામાં ન્યાયાધીશો, ગામે ગામે કોર્ટો, પોલીસના થાણા વિગેરે વિશમી સદીના સુધારાનો વિજય શું દર્શાવે છે ! એજ કે જનસ્વભાવની મલીનતાનો વધતો જતો બહિર્ભાવ કાળમાં રાખવા માટે એવા ઉપાયો અનિવાર્ય થઈ પડ્યા છે. અને તેમ છતાં ગુન્હાનું પ્રમાણ કાંઈ ઓછું થતું નથી. બહારની સાફસુદ્ધ નીચે ગંધાતા કચરાનું પ્રમાણ વધ્યું છે અને ઉપર ઉપરના ડાકડમાળ તળે આળસ, અશક્તિ અને ભુખમરાનો છેડો નથી. તૃપ્તિના કરોડો સાધનો છતાં આજે માનવવૃત્તિને સંતોષ અનુભવાતો નથી. અસંતોષના કાળાગ્નિની ભભુકા ભારતી જ્વાળાઓ તેના હૃદયને સતત બાળતી રહે છે અને એક આશા તૃપ્ત થતા આ જમાનાની પ્રબળ ભાવનાઓ તેનામાં અનેક નવી આશાઓ સળગાવી મુકે છે. અનાત્મનીતિને સ્થાન આપનાર મનુષ્યને નકંમાં જવાની કાંઈ જરૂર નથી. તે તેના હૃદયને તપાસે તો ત્યાંજ નકંનો પ્રવાહ રેલાતો તેને માલુમ પડવાનો.

જેમ જેમ અનાત્મભાવના પ્રધાન સુધારો “કુદકે ને ભુસકે” આગળ આગળ ઠેલાતો જાય છે તેમ તેમ વ્યક્તિમાં, સમાજમાં, રાષ્ટ્રમાં, દેશમાં અને વિશ્વમાં વિનાશ અને વિચ્છેદની વૃદ્ધિ થતી જાય છે. આગાઉ જ્યારે અંદર અંદરના સ્વાર્થની તાણાતાણનો નિવેડો તીર કે બાથબાથાના યુદ્ધથી થતો ત્યારે આજે વિવિધ પ્રકારના ભયંકર શસ્ત્રોના પ્રયોગથી હજારો જન એક ક્ષણમાં લઈ શકાય તેવી સરળતા વિજ્ઞાને કરી આપી છે “ડીનેમાઈટ” આદિના પ્રયોગથી દુશ્મનોનું જોતજોતામાં સંત્યાનાશ કાઢી નાખી શકાય તેવા “ઉપયોગી” શોધો પતા ચાલે છે. સમાજનો શિષ્ટાચાર સાચવવા માટે બાહ્ય વર્તન લુગડાંનો ઠઠારો, ઉપરનો વિવેક, લલમનસાઈ વિગેરેનો ડાકડમાળ બહુ ઠાવકાઈથી સચવાય છે તેની ના નથી, પરંતુ તે નીચે જે નીચતા, પામરતા, સ્વાર્થ, લુચ્ચાઈ અશાંતિ વગેરે જે વૃત્તિઓ છુપાએલી છે તે ઓછી થવાનું એકે લક્ષણ માલુમ પડતું નથી. વિશમી સદીના અંજો રહેલું મિથ્યાત્વનું આ ઘાટું અંધારૂં વિશ્વને કારાગૃહ જેવું કરી મુકે તેમાં શું આશ્ચર્ય ? આત્મભાવ-શાશ્વત ચૈતન્યનો સ્વિકાર અને તેને અનુસરીને જીવનભાવનાઓ ઘડાવી જોઈએ એવી મહાજનોના ડીડીમ નાદની ઉપેક્ષા એવુંજ આ ક્ષણ છે. આત્મા નથી એવી વૃત્તિમાંથી-મિથ્યાત્વમાંથી વિશમી સદીનો એ મહા રોગ ફાટી નીકળ્યો છે.

મિથ્યાત્વના બહુલપણાએ આખા વિશ્વને ચોપાસ બહાર દોડતું બનાવી મુક્યું છે. અંતરમાં કશુંજ સ્થાયી તત્ત્વ નથી એમ સ્વીકારનારાઓની વૃત્તિઓ તૃપ્તિ શોધવા માટે બાહ્યત્વને જ પામી છે. ઉગી નીકળતી નીચ નવી નવી લાલસાઓના તાપને થઈ પાડવા માટે પરિતોષ પાછળ ભમતો આ જમાનો કંઈ હડે અ-

આજીવ મિત્રાંશા.

૪૫

ટકશે એ કાંઈ કહી શકાતું નથી—એક પ્રાપ્તિ પછી બીજી તે પછી ત્રીજી, એમ અવધિ રહિત એકબીજાની તરંગાવળિ ઉઠતી જ રહે છે. પોતાની ઉપભોગ સામગ્રીની મર્યાદામાં તેને સંતોષ રહેતો નથી. તેથી તે બીજાનું ઝુંટાવવા માટે નજર ચુકની રાહ ભેતો જ હોય છે. તૃણાનો વેગ અને પૂર ચઢતાં જ રહે છે. “જેમ હું બીજાનું પકાવી લેવા તત્પર થયો છું, તેમ રજે બીજાઓ મારા ઉપર ત્રાપ મારી બેઠા હોય” એવું વૃત્તિથી દિન પર દિન લાય, શંકા, અવિશ્વાસ આદિ વધતા જાય છે. આજે યુરોપના તમામ રાજ્યોમાં જમીન અને દરીયાઈ લશ્કરો વધતા જાય છે. તેનું નિહાન પણ આજ છે. અને હજી કેટલી હદે તે વધતું જશે અને એક બીજાના વિનાશના સાધનો કયાં સુધી આવીને આવી કુશળતાથી ચોબાતા જશે, તેનું માપ નીકળી શકતું નથી—જે શરીરોએ વિનાશ કરવા તે પ્રત્યેક પક્ષ ઇચ્છે છે તેમાં રહેલો આત્મા એ પણ મારો જ આત્મા છે અથવા સમસ્વભાવો દિવ્ય ચૈતન્ય સ્પુર્દાગ છે, એવું ભાન જ્યાં સુધી થાય નહીં ત્યાં સુધી આ આગળ ને આગળ વધતી ભરતી પાછી ફરે એમ માની શકાતું નથી. આત્મભાવને સંજો રહેલી પ્રીતિ, સંપ, શાંતિ આદિ કલ્યાણ ભાવનાનો વિસ્તાર આ અનાત્મ વૃત્તિવાળા યુગ માટે ઇચ્છવો એ અશક્યને ઇચ્છવા તુલ્ય છે. કારણ વિના કાર્ય ઉત્પન્ન થતું જ નથી. કદી કદા એવું જણાય તો પણ તે ખોટી માયા બળ છે અને અવશ્ય ક્ષણ પછી વિખરાઈ જવાના સ્વભાવવાળી જ હોય છે. આજે જમાનો સુઠીઓ વાળી આગળને આગળ દોડે છે. કયાં પહોંચવા માટે તે દોડે છે તેનું તેમને ભાન પણ નથી.

આપણી મધ્યમાં વર્તતી મિથ્યાત્વની હડહડતી ભાવના પશ્ચિમમાંથી આવી છે. તેના પ્રકાશમાં અંબઈ જઈને આપણે આપણું શાંતિ શુભાવી બેઠા છીએ. આપણી પૌર્વાત્ય ભાવનામાં આ “પ્રકાશ” આવ્યા પછી મહાન પરિવર્તન થઈ ગયું છે. આપણે આંગો મિત્રી તેમનું અનુકરણ કરીએ છીએ અને તેમ થતાં આપણી શાશ્વત શાંતિ ખોઈ બેસીએ છીએ. તે અનાત્મવાદી શિક્ષણની અસરથી આપણું રક્ષણ કરવાની આપણી ફર જ છે. આપણી પ્રાચિન આર્યભાવનામાં અને વર્તમાન જડવાદની ભાવનામાં આકાશ જમીનનો અંતર છે. આ ભાવનાઓનું વર્ણન એક સમર્થ લેખક સુંદર શૈલીમાં આ પ્રમાણે આપે છે.

The present-day civilization of the west, in the day and in practice rests upon a basis of SELF, where as the civilization of India rests upon a basis of SELFLESSNESS. The individual is the centre of western civilization, and the happiness of the individual it means the fulfilment of his desires, the pampering of his wealth comfort and luxury. To multiply your desires and then to gratify them- to create artificial needs and then to pant and pine for

their satisfaction—can any one doubt that this is the outstanding feature of the Western life at the present time ?

At the present time, the one tedious and monotonous refrain of western life—is it not “earn, earn, earn and then its equally loud and strepitant correlative “spend, spend, spend” ? spin out the complexity of life to an infinite extent. Fill every moment of it with strenuous bustles. Keep moving always—no matter though you may be moving backwards to hell or but whirling like a top on a point; give tired nerves no rest, the fagged and jaded brain no repose, the weary heart no peace; look not into the deep inner chambers of the soul. Yea, look not up within but only below where you have panned the green earth with burning gold. Keep up your morbid, galvanic activity, till you drop down dead in the harness and there is a cessation to all your labouring and earning and spending is not this the new evangel of life, which the west through all her chimneys furnaces and machinery dins into the ears of a stunned and stupefied world ? And have not the sweetest and the most eloquent voices of the 19th century lifted their accents in feeble protest against “this strange disease of modern life with its sickly harry, its divided aims its overtated heads, and palsied hearts ?” Contrast with this the deep peace and harmony which are of the essence of the ancient civilization of India. The west says ‘multiply your desires’ India through her thousand groves, whispers in her ears “check them, minimize them, reduce them to the smallest possible extent. Make life simple and restful, not complex and labourious. Do not make self your Cod; rather subdue your-self and make it subserve the boundless purpose of Heaven. Above all try by intent meditation not to realize the aloofness of your individuality, but rather to realize your oneness with the eternal soul of things.”

અર્થાત્:—વર્તમાન કાળનું પાશ્ચાત્ય શિક્ષણ, સિદ્ધાંત અને પ્રયોગ ઉભય-પણે અહંતાના પાયા ઉપર રચાયેલું છે. તેથી ઉલટું આયસક્યતા સ્વાર્થતા-ગના પાયા ઉપર ચણાએલી છે. વ્યક્તિ એ પાશ્ચિમાત્ય સક્યતાનું કેન્દ્ર છે અને વ્યક્તિનું સુખ એ તેનો લક્ષ્ય છે. આ વ્યક્તિ સુખનો અર્થ એવો છે કે તેની ઇચ્છાઓને તૃપ્ત કરવી, દ્રવ્યમાં વધારો કરવો, આશાએશ, મોજશોખ, એમને બહે-કાવી સુકવા. ઇચ્છાઓને વધારી સુકવી અને પછી તેને તૃપ્ત કરવી; બનાવટી જડ-

આશ્વ મિમાંસા.

૪૭

રીઆતો ઉભી કરવી અને પછી તે પુરી પાઠવા માટે હવાંતીઆ મારવા અને હાય વરાળ રાખવી,—આ પશ્ચિમના વર્તમાન જીવનનું મુખ્ય લક્ષણ છે, એમાં શંકા નથી. + + + આ કાળે પશ્ચિમાત્મ જીવનનો કંટાળા ભરેલો અને નિર્વિ-શેષ એક જ મુખ્ય ધ્વનિ છે કે “લેશું કરો, કમાઓ, ઉપાર્જન કરો” અને તેનો સંબંધ સૂચક ધ્વનિ “વ્યય કરો, ઉઠાઓ, વેરી નાખો” એ પણ તેટ-લાજ ભીષણ સુરથી નિકળે છે. જીવનસૂત્રને હદ રહિતપણે શુચવણ ભરેલું કરી મુકે, તેની પ્રત્યેક ક્ષણને અવિરત કોલાહલથી પુરી નાખે, નિરંતર ગતિમાન રહે,—પછી ભલે તે ગતિ નફા ભણીના અધઃપતનરૂપે હોય અથવા એક કેન્દ્રની આસપાસ કુંડાળામાં ફરવા રૂપે હોય; શ્રમિત તંતુઓને ક્ષણનો પણ આરામ, વૈંતરૂ કરી કંટાળી ગયેલા અને ઢીંસા લોથ થઈ ગયેલા મગજને વિશ્રાંતિ અને બેઝર હૃદયને શાંતિ આપે નહીં. આત્માના અંતરાગારમાં દૃષ્ટિ નાંખે નહીં; અંદર જોવાને બદલે આ સોનેથી છાયેલી મજેદાર પૃથ્વીને જુઓ, અવસ્થ અને વિજળીના વેગ જેવી તમારી જલદ પ્રવૃત્તિને મૃત્યુના અંત સુધી નિ-ભાવે જાઓ—ત્યાં તમારા સતત શ્રમનો, ઉપાર્જનનો અને વ્યયનો છેડો આવશે. જે નવો પેગામ પશ્ચિમ તરફની સભ્યતા તેના ભુંગળા, ભટ્ટીઓ અને સંચાક્રમ દ્વારા, વિમુગ્ધ અને મૂર્છાવશ વિશ્વના કણમાં ભીષણનાદથી જગાવી રહ્યા છે, તે આજ છે કે બીજો? અને ઝોગણીશમી સદીના મહાજનોએ પોતાના સુમધુર અને સુભાષિત સ્વરથી વર્તમાન જીવનના આ નવિન વ્યાધિ તેના સાન્નિપાતિક આવેગ, લક્ષ્ય વિભિન્નતા અતિ શ્રમિત મન, અને સ્તંભિત હૃદય સામે શું પોતાનો નમ્ર વાંધો નથી ઉઠાવ્યો? હવે આ વસ્તુસ્થિતિના સામે આર્યોની પ્રાચીન સભ્યતાના દોહનરૂપ ગંભીર, શાંતિ અને એકરાગતાને મુકે. પશ્ચિમ કહે છે કે “તમારી ઇચ્છાને વધારતા ચાલો.” હિંદ તેના હજારો શાંતિસ્થાનો દ્વારા તેના કણમાં એજ બોલી રહ્યું છે કે “ઈચ્છાઓને અટકાવો તેમને ઓછી કરો, ઓછામાં ઓછી હદે તેમને લાવી મુકો. જીવનને સાદુ અને વિશ્રાંતિમય કરો, શુચવણ ભર્યું અને બનાવટી નહીં કરો. તમારા સ્વાર્થને તમારો પ્રભુ ન કરો, તેથી ઉલટું તેને નિયમ-માં રાખો અને તેને ઈશ્વરી સંકેતને આધીન કરી તેની સેવામાં ચોજો. અને તે સહુ ઉપરાંત નિશ્ચળ ધ્યાનવડે તમારી વ્યક્તિગત એકલપણું નહીં પણ વિશ્વા-ત્માની સામે ઐક્ય સિદ્ધ કરો.”

આ અનાત્મ નીતિથી મનુષ્યોની બાહ્યત્વની વૃત્તિ એટલી હદે વધી ગઈ છે કે જ્યાં જ્યાં માત્ર બહારનો જ બોટો ડાળ, ઉપરનું જ સૌંદર્ય રહેવા પામ્યું છે. સહૃદયતાને સ્થાને માત્ર તકની શુચવણી, આંતરિક વિશુદ્ધિ સ્થાને માત્ર બહારની ટાપટીપ અને સદશુ સુનીતિ, સદાચારને સ્થાને દુષણો અનીતિ અને અનાચાર પ્રતિષ્ઠિત થયા છે. મન, વાણી અને કર્મની એકવાક્યતા સાચવી પવિત્ર જીવન

૪૮

આત્માનંદ પ્રકાશ.

ગુજરાતનાર પ્રાચીન કાળનો અને જમાનાથી અજ્ઞાત ગણાય છે. લોકો તેવા મનુષ્યને અશ્લેષનો ઓછો, સુખ, વેદીઓ, પ્રભુત્વ માણસ વિગેરે વિવિધ ઉપનામ આપે છે. અને હૃદયમાં કાંઈ હોવા સાથે બહારનો ભાવ કાંઈ જોર જ બતાવી પોતાનો પ્રપંચ સાધી લેવાની કુશળતા ધરાવનારને આ મિથ્યાત્વના પ્રબળવાળો જમાનો અનુભવી, ઘડાઓલો, દેશકાળના સ્વરૂપને જ્ઞાતા, અને પાકટ ભુદ્ધિનો ગણશે. આજે વિશુદ્ધ જીવનવાળા, સરલ, સીધા, સહૃદય મનુષ્યોનો જમાનો આવ્યો જઈ માત્ર બહારથી ઓપતા, મોહક કૃત્રિમતાના રંગથી ભરેલા, કથીરના જેવા ખોટા ચળકાટથી ચમકતા, રૂપાળાં-રઢીયાળા છતાં સત્ત્વહીન અને હલકા સત્ત્વોત્ત્વ આધિપત્ય વિસ્તર્યું છે. જડવાદની સંતતિ જેવા રેલવે, તાર, ટપાલ, નિશાળ, આગબોટો, છાપાકળા, ચંત્ર કળા વિગેરે બાહ્ય સુધારાની પાછળ શું રહેલું છે એ હાલના “સુધરેલા” જીવનની બદીઓ તપાસવાની જેમણે કદી દરકાર કરી છે તેનાથી અજાણ્ય નહીં જ હોય. દેશનો કાયદો એવી હલકી વૃત્તિઓને કાર્યરૂપે ફાટી નીકળતી અટકાવવા ગમે તેટલી મહેનત કરે તો પણ જે યુગની જીવન ભાવનામાં માત્ર દેહ અને તેનાજ સુખો નજર આગળ તરી રહેતા હોય અને આત્મારૂપી શાશ્વત તત્ત્વનો જેમાં ઇનકાર થતો હોય તેમાં વિજયી નજ નિવડે એ સ્પષ્ટ છે. જે જીવન ભાવનામાં પરલોક સંબંધીની જવાબદારી સુખ્યપણે હોય, અને મનુષ્યાત્માત્મ અનંતપણું સ્વિકારાતું હોય ત્યાંજ હૃદયપૂર્વક નીતિ, ન્યાય, સદ્વર્તન, પ્રેમ અને ઉત્તમ વ્યવહારની આશા રાખી શકાય.

(અપૂર્ણ)

આત્માની અવસ્થાત્રયનું સ્વરૂપ દર્શન.

(હરિગીત.)

સર્વસ્વ ‘હું’ ‘મારું’ બધું એ દેહ ભુદ્ધિ જાણતા,
હુંબ સુખના સદ્ભાવ સંગે ખેદ હર્ષ પીછાણતા;
ઓ પુત્ર મિત્ર તણા પ્રવાહે આત્મભાવો તાણીઆ,
બહિરાત્મભાવો જાણીએ એ દીર્ઘ ભવના પ્રાણીઆ.

૧

હું કોણ ? મારું કોણ ? એવા પ્રશ્નથી જાગૃતિ થતાં,
સ્વાત્મદર્શન થાય ત્યારે ભિન્ન દૃશ્યો ભાસતા;
સંસારના ત્રણ તાપને પૂરા તપાસી જાણીઆ,
તે સુકૃતિયોગી અંતરાત્મા સ્વરૂપભવના પ્રાણીઆ.

૨

સરલતા.

૪૯

આત્મિક શુભો વધતાં જતાં શિખરે સ્થિતિ સંપ્રાપ્ત છે,
સમભાવથી આ જગતને જોતાં કદી નહિ થાક છે;
ઉદ્ધાર કરતા વિશ્વનો વાણી વદન સુખ રૂપ છે,
પરમાત્મ અનુભવી પ્રાણીઓ એ દિવ્ય ચક્ષુગમ્ય છે.

૩

SUCCESS.

સરલતા.

લેખક-મુનિરાજશ્રી જિનવિજયજી.

જગતમાં જે શુભોદી, જે આચરણોદી, જે વ્યવહારોદી મનુષ્યની મહત્તા વધે છે, અન્ય સામાન્ય જનો કરતાં જે અધિક માનનીય થાય છે, જેને લોકો પૂજ્ય ભુદ્ધિથી જુવે છે, જેની અનેક પ્રકારે પ્રશંસા કરવામાં આવે છે, જેનું કથન વિશેષ વજનયુક્ત ગણાય છે. તે શુભોમાં સરલતા-નમ્રતા-નિષ્કપટતા-એ સર્વોપરિ શુભ છે. જ્યાંસુધી એ શુભ મનુષ્યોમાં નથી આવતો ત્યાંસુધી બીજા અનેક શુભ સંયુક્ત હોવા છતાં તેમની પ્રતિષ્ઠા વધતી નથી. તેમને સર્વત્ર આદર મળતો નથી. જનસમાજની પ્રીતિ તેમના ઉપર થતી નથી. જગતના ઇતિહાસમાં જે જે મહા પુરુષોનાં નામો ઘણા આદરથી નોંધી રાખવામાં આવ્યા છે, તેમના તેજોમય જીવનના નિર્મળ પ્રકાશ તરફ જો જોવામાં આવે તો પ્રથમ દૃષ્ટિએ સરલતા શુભો જ પુજ્ય આવવાનો. ચીનદેશના કૉનફ્યૂશિયસ નામના પ્રસિદ્ધ ધર્મપ્રવર્તકે નીતિના સિદ્ધાન્તોની આનુક્રમણિક ગણના કરતા સરલતા એ પાંચ પ્રધાન ધર્મોમાંથી મુખ્ય ધર્મ ગણ્યો છે. તે લખે છે કે “સરલતાના જ પ્રતાપે મનુષ્ય માત્રનું જીવન શ્રેષ્ઠ ગણાય છે.” અને છે પણ તેમજ. કેટલી વિદ્યાઓ ભણી ગયા હોય, કેટલા ઉંચા હોદ્દાપર ચડી ગયા હોય, કેટલું અગણિત દ્રવ્ય ઉપાર્જન કરી મહા ધનાઢય થઈ ગયા હોય; પરંતુ જો એ સરલતાદેવી તેના ઉપર સુદૃષ્ટિ નહીં કરે તો તેનું તે બધું નિરર્થક છે. ભલે મૂખ હોય, નિર્ધન હોય, પણ જો તેની પાસે સરલતારૂપ મહા મૂલ્ય રતન હશે તો તેનું જીવન શ્રેષ્ઠજ ગણાયશે. સરલતા એ એક અપૂર્વ વશીકરણ મંત્ર છે. જેની પાસે એ મંત્ર હશે, જેણે એ જગજ્જીવી દેવનું આરાધન કર્યું હશે, તેની પાસે સંસારની સમગ્ર સિદ્ધિઓ હાજર છે. સરલતાયુક્ત મનુષ્યનો સર્વત્ર આદર થાય છે. સર્વકોઈ તેના પ્રતિ માનની દૃષ્ટિએ જુએ છે. જગતમાં બધા તેના મિત્રો જ હોય છે. શત્રુભાવ કોઈ ધારણ કરતો જ નથી. સંસારની અંદર મનુષ્યને સર્વથી ઇષ્ટ સાધ્ય રૂકત જનપ્રિય થવું એજ છે. જનપ્રિય થવા માટેજ મનુષ્યો વિદ્યાધ્યયન કરે છે. ધન ઉપાર્જન કરવા માટે અનેક પ્રકારના કપ્પો વેઠે છે, દેશ છોડી પરદેશોમાં વસે છે, ઘર છોડી જંગલોમાં વાસ કરે છે,

૫૦

આત્માનંદ પ્રકાશ.

કુટુંબ સ્નેહથી વિમુખ થઈ એકાકી રહે છે. ઈત્યાદિ અગણિત દુઃખો સહન કરીને ધન મેળવે છે. એવા કષ્ટથી પેદા કરેલું ધન પણ માન મેળવવાની ખાતર, તે તે સાધનોમાં ખર્ચી નાંખવામાં આવે છે. પરંતુ એ બધું કયું હોય, શરીરની પણ દરકાર રાખ્યા વગર જે વિદ્યા મેળવી હોય, મહા મુસીબતો સહન કરી ધન મેળવ્યું હોય, અગણિત ધનનો વ્યય કરીને જે માન-પદવી પ્રાપ્ત કરી હોય તોપણ જો જનપ્રિયતા ન મળી હોય તો સર્વ નિરર્થકજ છે. તેનું જીવન કંટક તુલ્ય જ છે. મહોટા મહાલયોમાં મહાલતો ફરતો હોય, અનેક નોકર આકરો સેવા માટે હાજર ખડા હોય, ખાવા પીવા માટે કિંમતી ભોજનો તૈયાર હોય તોપણ જો તે જનસમાજને અપ્રિય હશે, લોકો તેનો અપવાદ કરતા હશે તો તેના માટે એ સર્વ શુન્ય અરણ્ય અને વિષ સ્વરૂપ જ છે. આમચંદ્ર જેવા લોકોત્તર પુરૂષના મહોદેથી પણ મહા કવિ ભવભૂતિ કહેવડાવે છે કે—

સ્નેહં દયાં ચ સૌખ્યં ચ यदि वा जानकीमपि ।

आराधनाय लोकस्य मुञ्चतो नास्ति मे व्यथा ॥

અર્થાત્ જનસમાજનું મન રંજન કરવા માટે-લોકોનો આરાધન કરવા માટે સ્નેહનો પણ હું ત્યાગ કરી દઈશ. દયાને પણ દૂર હાંકી કાઢીશ. સુખોને પણ જલાંજલી આપીશ. અધિક તો શું પણ જનકી-સીતા દેવીને પણ છોડી મૂકીશ. અહો ! જનપ્રિયતા મેળવવા માટે રામચંદ્ર જેવા આદર્શ પુરૂષને પણ કેટલી બધી ઉત્કંઠતા ! જે જનકી માટે (રાવણ હરણ કરી લઈ ગયો ત્યારે) આકાશ પાતાળ એક કરી મૂક્યા, હબરો લાખો મનુષ્યોના પ્રિય પ્રાણોની, સુદની વેદીમાં આહુતી આપી દીધી, જેના વિના બેભાન થઈ મહિનાઓ સુધી નિર્જન વનોમાં રંક પ્રાણીની માફક વૃક્ષ વૃક્ષ અને પત્થર પત્થરની પાસે, જડ પદાર્થોને પણ દ્રવીભૂત કરી નાંખે તેવા રૂદનો કર્યા હતાં, તેજ સીતાને, એક સમયે, જનપ્રિય થવા માટે, દેશ નિકાસન આપતાં પણ તેમના મનને દુઃખ નથી ! આ એકજ દાખલાથી જણાઈ આવશે કે જનપ્રિય થવું એ મનુષ્ય જીવનમાં કેટલી બધી મહત્તાની ભૂમિકા છે ? જે જનપ્રિયતા એટલી કષ્ટસાધ્ય છે, તેજ જનપ્રિયતા સરલતા દેવીના પ્રભાવથી સહજ મળી જાય છે ? ત્યારે સમજાય છે કે સરલતાને જે સર્વોપરિ ગુણ કહેવામાં આવે છે, તેમાં ખીલકુલ અતિશયોક્તિ નથી જ.

પરંતુ સરલતા જેમ વચનમાં ઝટ બોલાઈ જવાય છે, કશું પણ જોર નથી પડતું, તેમ આચરણમાં સુકવા માટે નથી. એની પ્રતિપક્ષીણી જે કપટતા-ધૂત્તા દલતા છે, તેનું સામ્રાજ્ય અધિક બલવાન છે. તેની સત્તા મનુષ્યો પર અત્યંત જાહેલી છે. અનાદી કાળના ઘાડ પરિચયથી માનવ સ્વભાવ તેના તરફ જ વિશેષ વલણવાળું છે. જો કે તેના તરફથી મનુષ્યોને કાંઈ પણ સાફ ફળ નથી મળતું,

સરસતા.

૫૧

તો પણ તેના જહરી પાસમાં એટલા બધા ફસાયલા પડ્યા છે કે, સર્વસ્વ જતાં પણ તેના સંગથી મુક્ત થઈ શકતા નથી, મનુષ્ય જીવનમાં સર્વથી અધિક નુકસાન કારક કપટતા જ છે. સર્વ દુશુણીની અંદર એતું નામજ પ્રથમ નજરે પડે છે. કપટી મનુષ્યોનો કયાંય પણ આદર નથી થતો. કોઈપણ તેનો વિશ્વાસ નથી કરતો. ખૂદ પોતાના આત્મા ઉપર પણ કપટી મનુષ્યને શ્રદ્ધા નથી હોતી અને તેથી તે પોતાનું પણ અહિત કરે છે. જેમણે હિંદુ કુળ વિદેષી પ્રસિદ્ધ બાદશાહ ઔરંગઝે-બનું જીવન વાંચ્યું હશે તેમને યાદ હશે જ કે તેના કપટમય જીવને અવસાન સમયે કેટલું બધું અતિ તિવ્ર દુઃખ આપ્યું છે. આખી દુનિયામાં તેનું વિશ્વાસ-પાત્ર કોઈ પણ મનુષ્ય નહોતો. ખૂદ પોતાની યેગમો અને શાહબદાઓ ઉપર પણ તેનો વિશ્વાસ નહોતો! અહો તે મનુષ્યનું જીવન કેટલું બધું હીન છે કે જેની પાસે કોઈપણ પ્રેમભાવથી ઉલો ન રહી શકે, દિલ ખોલી પોતાના મનના ભાવો સ્પષ્ટપણે જણાવી નહીં શકે? અને સ્નેહ ભરી દ્રષ્ટિની સાથે દ્રષ્ટિ મેળવી નહીં શકે? કપટી મનુષ્યો પોતાની કપટબળમાં બીજાઓને ફસાયલા બેઠ પોતે કૃત્યકૃત્યની માફક ખુશી થાય છે, પરંતુ વાસ્તવિક રીતે તેઓ બીજાના બીજાઓને ઠગવા કરતા પોતા-નેજ વિશેષ ઠગે છે, સિંદૂરપ્રકરમાં શ્રીમાન્ સોમપ્રભસૂરિએ યથાર્થ જ કથ્યું છે કે-

વિધાય માયાં વિવિઘૈરપાયૈઃ પરસ્ય યે વંચનમાચરન્તિ ।

તે વંચન્તિ ત્રિદિવાવર્ગ મુલ્લાન મહામોહ સલાઃ સ્વમેવ ॥

અર્થાત્ જે પ્રાણીઓ વિવિધ પ્રકારના ઉપાયો કરી, બીજાઓને છેતરે છે, તે મહામોહ—અજ્ઞાનના મિત્રો થઈ સ્વઆત્માને જ સ્વર્ગોપવર્ગના સુખોથી છે-તરે છે. કપટી મનુષ્યો સદા પોતાના નીચ સ્વાર્થમાંજ તત્પર હોય છે. તેથી તેનું કોઈ પણ મિત્ર નથી થતું, કદાચ કોઈ અજ્ઞાત મનુષ્ય કપટીની મીઠી વાતોથી તેના ફંદામાં આવી જાય છે, પરંતુ જ્યારે તેના ગુણો બીજાને જાણમાં આવી જાય છે, ત્યારે તુરત તે પોતાનું પદલું તેની પાસેથી છોડાવી પ્રથમ થઈ જાય છે.

યદ્યપિ કપટી—માયાવી પુરૂષમાં બીજા મનુષ્યો કરતાં કેટલાંક ગુણભાસો વિશેષ હોય છે. જેમકે—મધુરભાષણ કરવું, નમ્રપણે વર્તવું, પ્રસન્ન વદને રહેવું પરંતુ તેઓ ફક્ત પોતાની સ્વાર્થ સિદ્ધિની ખાતર જ ધારણ કરેલા હોવાથી તેમજ હૃદય કપટ—કાલુષ્યથી મલીન હોવાથી તે કૃત્રિમ ગુણો તેને કોઈ પણ રીતે ઉપકારક નથી થતા, બે કે બીજા બાહ્ય આકારોની માફક કપટ—ભાવ મનુષ્યો આંખોથી નથી બેઠ શકતા તો પણ મન ઉપર તેનો પ્રભાવ અવશ્ય પડે છે જ. તેથી જેવી લાગણીઓ કપટીની બીજાઓ પ્રતિ હોય છે, તેવીજ લાગણીઓ બીજા-ઓની પણ તેના પ્રતિ થઈ આવે છે. અને એટલા માટે તે બેકે ઉપર કહેલા ગુણભાસો યુક્ત હોય છે પરંતુ હૃદયની કાલુષ્યતાના લીધે બીજાઓને અવિશ્વસ-

૫૨

આત્માનન્દ પ્રકાશ.

નીચ જ લાગે છે. કુદરતનો કાયદો છે કે જેવી રીતે ત્હમે બીજાઓ પ્રતિ વ્યવહાર રાખશો તેવી રીતે બીજાઓ પણ ત્હમારા પ્રતિ વર્તવાના.

કપટી-માયાની મનુષ્યના બધા કર્તવ્યો સારહીન થઈ નિષ્ક્રુણ જ નિવડે છે. ધર્મકાર્યો પણ તે જેટલાં કરે છે, તે પણ વ્યર્થ કષ્ટ સિવાય કશું ફળ આપનારા નથી થતા. અધ્યાત્મકલ્પદ્રુમમાં શ્રીમાન્ મુનિસુંદર સૂરિજી મહારાજ કથે છે કે—

અર્થત્યજુષ્ઠાન તપઃ શમાયાન્ ધર્માન્ વિચિત્રાન્ વિદધત્સમાયાન ।

ન લપ્સ્યસે તત્ફલમાત્મદેહક્રેશધિકં તાંશ્ચ ભવાન્તરેષુ ॥ ૧ ॥

અર્થાત્ ક્રિયાનુષ્ઠાન, તપસ્યા, શાંતિ આદિ અનેક પ્રકારના ધર્માચરણો કપટ સહિત કરે છે, પરંતુ તેથી ફક્ત શરીરને કષ્ટ આપવા ઉપરાંત આગળ કંઈ પણ વિશેષ ફળ મળવાનાં નથી. એટલું જ નહીં પરંતુ માયાવીને ભવાંતરમાં ધર્મ પણ મળવું મુશ્કેલ છે. ખરેખર આ અમૂલ્ય વચન અવશ્ય મનન કરવા લાયક છે. આપણે નાના પ્રકારના ઉપવાસ આયંજિલ આદિ તપો કરી, શરીરને શોષવીએ છીએ. અનેક શાસ્ત્રોને ગોખી ગોખી મગજ ખાલી કરીએ છીએ. ધર્મ નિમિત્તે મહા મહેનતે મેળવેલું ધન ખર્ચીએ છીએ. પરંતુ ત્યાંસુધી અંતઃકરણ વિશુદ્ધ નથી, હૃદયની માલિન્યતા મટી નથી, ત્યાંસુધી બધું નિર્થકજ છે, કારણ કે કપટ યુક્ત જે ક્રિયાઓ આચરવામાં આવે છે, તે ફક્ત અમુક પ્રકારની માનાભિલાષા પૂર્ણ કરવા માટેજ, તથા લોકોમાં વાહ વાહ કહેવડાવા માટેજ હોય છે. અને તેના માટે બીજા અનેક, મિથ્યા ભાષણ, પરવચનાદિ અનાચારો સેવવા પડે છે કે જેમની કાલિમાની આગળ તપ-જપાદિ બધી ક્રિયાઓ ઢંકાઈ જાય છે. કપટી મનુષ્યના બધા વ્યવહારો ભવાચાર્યોની ચેષ્ટા માફક લોકરંજન કરવા પુરતા હોઈ અંતઃનિઃસાર જ છે. માટે સર્વથી પ્રથમ મનુષ્યે કપટનો ત્યાગ કરી, સરલતા શિખવી જોઈએ. એક સરલતાના સફલાવથી અનેક ગુણોની પરંપરા આપોઆપ ઉત્પન્ન થઈ આવે છે અને તેથી મનુષ્ય જીવન એક આદર્શ જીવન થઈ જગતમાં અનેક પ્રાણીઓને અનુકરણીય થઈ પડે છે. આ જન્મમાં સર્વત્ર તેનો યશોવાદ ફેલાઈ રહે છે અને પરભવમાં ઉત્તમ પદ પ્રાપ્ત કરે છે.

શમસ્તુ.

વર્તમાન સમાચાર.

૫૩

વર્તમાન સમાચાર.

ભાવનગરનો શ્રીસંઘ અને પર્યુષણ પર્વો.

ભાવનગરમાં મહામહોપાધ્યાય શ્રીમદ્ વીરવિજયજી મહારાજ અને પંચાસજી શ્રીમદ્ દાનવિજયજી મહારાજ વિગેરે મુનિરાજોના અત્યંત આવકારદાયક આવાગમનને અંગે અત્રેના શ્રીસંઘમાં થયેલા અનેક ધાર્મિક કાર્યો અને પ્રકારેલા અપૂર્વ આનંદ.

ઉક્ત પવિત્ર મહાત્માના શ્રી ભાવનગરના શ્રી સંઘના પૂણ્યોદયે થયેલ આવાગમન સંબંધી હકીકત અષાઠ માસના અંકમાં અમે આપી ગયા છીએ. હવે તેઓશ્રીની અપૂર્વ કૃપાવડે થયેલા કાર્યોનું વર્ણન નીચે મુજબ આપવામાં આવે છે.

૧ અત્રે અષાઠ સુદ ૪ ના રોજ પંચાયાં બાદ શ્રીમાન જીપાધ્યાયજી મહારાજ પોતાની અમૃત સદસરાણીવડે વ્યાખ્યાન શરૂ કર્યું. વ્યાખ્યાનમાં ધર્મ પરિક્ષા અને ઉપરાંત કથા શરૂ કરવામાં આવી હતી. દિવસાનુદિવસ શ્રી સંઘનો ઉત્સાહ તે સાંજનામાં વૃદ્ધિ પામતા લાગ્યો અને સંખ્યાબંધ શ્રાવક શ્રાવિકાઓની પ્રતિદિન વ્યાખ્યાનનો લાભ લેવાની ઇચ્છા વૃદ્ધિ થવા લાગી. કેટલાક વખત તેમ વાદ્યા બાદ શરીર સહેજસાજ ખીમરી થવાથી પંચાસજી મહારાજ શ્રી દાનવિજયજી મહારાજ પણ વ્યાખ્યાન વાંચવા ખીરાજમાન થયા હતા. કેટલાક એમ માનતા હતા કે ટ્રેણી તૂટીજશે પણ તે અટકળ તેઓની ખોટી પડી છે અને પંચાસજી મહારાજના વ્યાખ્યાનથી પણ શ્રાતાઓને સારી અસર થઈ છે.

વ્યાખ્યાનના દરમ્યાનમાં બે કાર્યો અત્રેની જૈનકોમળને જે ખાસ કરવા જેવા હતા, તેને માટે ખંને મહાત્માઓના સ્તુતિ ઉપદેશો સારી અસર કરી છે. એમાંથી એક હકીકત એવી છે કે ભાવનગરના શ્રી સંઘનો સ્વામીચર્યજી દરવર્ષે જે ભાદરવા સુદ ૫ મે થાય છે અને જેને માટે અત્રેના વેરા કુટુંબ ના એક સ્વર્ગસ્થ ગૃહસ્થ ઘેસા વીરચંદ તરફથી અમુક રકમ બાજે મુકાયેલ છે, તે વ્યાજની રકમ અને બાકીની ચતી સમુદાયની ટીપ મળી તે જમણવારની રકમ પૂરી કરવામાં આવે છે, અથવા ટીપને બદલે કેહ જમાડનાર નીકળે તો તેની રકમ પણ ઉપરની મૂળ રકમના વ્યાજ સાથે ભેળવી જમાડવામાં આવે છે. પરંતુ તે જમાડવાનો આદેશ પર્યુષણના દિવસોમાં અને કેટલીક વખત ખેંચતાણને લઈને છેવટે સંવત્સરીના દિવસે પણ આપાય છે. તેવા ટુંકા દિવસમાં અને પર્યુષણોમાં અપાતો હોવાથી તેને લગતો આરંભ સમારંભ પર્યુષણમાં કરવામાં આવતો અને ટુંકા ટાઇમ હોય તો બીન કાળજીથી કે ટાઇમ પુરતો ન હોવાને સ્થળે ઉપયોગ શુન્યતાને લઈને જમણવારની વપરાતી વસ્તુઓ માટે ખેદ થતો હતો, જે હકીકત વ્યવસ્થા લેભને અંગે અને બીજા નજીક કદાચહતા કારણોને લઈને અટકી શકતી નહોતી, તે આ મહાત્માઓના અડગ અને અવિચ્છિન્ન ઉપદેશથી આ શાસન સુધરી ગયું છે. અને આ વખતે સંઘનો આદેશ શ્રાવણ વદ ૫ ના રોજ આપવામાં આવવાથી ધણો જ હર્ષ થયો છે. અત્રેના સંઘના અંગેવાનો હવે પછી દર વર્ષે તેમ કરશે એમ આપણે આશા રાખીશું કારણકે આ મહાત્મા કાંઈ અત્રે રિથર રહેવાના નહીં હોવાથી “શેઠની શીખામણ ઝાંપા સુધી” તેમ ન થવા સૂચના કરીએ છીએ.

વિશે : સુચના કરવા જેવી એ છે જે જૈન ગૃહસ્થ વેરા ઘેલા વીરચંદના તરફથી જે મુદ્દત રકમ મૂકવામાં આવેલ છે, તેનું વ્યાજ માત્ર ફૂં ભાગ જેટલું ઉપજતું હોવાથી દરવર્ષે ટીપ કરવી પડે છે, માથે લેનારને શોધવો પડે છે અને તેને અંગે અનેક કદાચદ ખેંચતાણુ વગેરે થયા કરે છે તે ન થવા માટે ઉકત મૂળ રકમ મુકનાર ગૃહસ્થના કુટુંબીઓ અનેક પૈસાપાત્ર છતાં બીજા અનેક કાર્યોમાં હજારો રૂપયા ખરચે છે છતાં આવા મહત્વના કાર્યમાં તે રકમની વૃદ્ધિ કરો બીજાને શોધવા જવાનું બંધ કરાવતાં નથી તે અન્યથા બરેલું છે. છેવટે એટલીજ સુચના કરીએ છીએ કે તે મૂળ રકમમાં તેઓના કુટુંબીઓ વધારો કરી શુભાંગ પોતાના તરફથી કરી પોતાના કુટુંબની ઉજવણી કીર્તિમાં વધારો કરશે.

બીજું કાર્ય એટલું સંબંધી છે, સર્વ કામ કરતાં બિંચ કામ તરીકે દાવો ધરાવનાર જૈન કામ પોતાના જમણવારમાં બીજા કરતાં એટલુંહોના હિસાબ નહિરાખતા હોવાને સખ્યે નમળા ગણાય છે. જેને લઈને ધર્મહેલના પણુ કેટલીક વખત થાય છે અને વળી શાસ્ત્રાનુસાર એટલુંમાં બે ધડીમાં અસંખ્ય જીવો ઉપજે છે અને વિનાશ થાય છે, જે તેનું અકૃત્ય પોતાના પ્રમાદને અંગે જૈનોને માથે આવે છે; તેટલું જ નહિ પણ જમણનારને ખરચ ધાર્યા કરતાં વધારે થાય છે. જે હકીકતને માટે પણ ઉકત મહાત્માઓ વ્યાખ્યાનમાં અડગપણે અનેક વખત ઉપદેશ આપ્યા કરતા હતા. રવામીવચ્છલમાં અને પોતાના ઘરે પાણીના ઠામમાં પીધેલું વાસણ એમને એમ યોગવામાં આવે છે વીગેરે અનેક હકીકતો માટે અનેના સંઘમાં ચર્ચા ચાલી રહી હતી, દરમ્યાન સંવત્સરીના રોજ પ્રતિક્રમણના ટાઇમે આગેવાનોને ઉકત મહાત્માએ રવામીવચ્છળમાં લાઇનસર બેસાડવા, એટલુંજ ન પડે તેના બંદોબસ્ત કરવા વગેરે દેખરેખ રાખવા, બપવેશ્યા કરવા પચ્ચખાણુ કરાગ્યા હતા. જેને લઈને બાદરવા શુદ્ધ પ ના રોજ જમેલા રવામીવચ્છલમાં ઉકત મહાત્માના ઉપદેશથી ઘણા સુધારો અને ફેરફાર થયો હતો. જે ઉપકાર અનેના શ્રાવક સમુદાય ઉપર અપરિમિત છે.

૩ સિવાય પન્યાસજી મહારાજ દાનવિજયજી મહારાજ તથા મુનિરાજશ્રી પ્રેમવિજયજી મહારાજ પાસે પંચ સંગ્રહ, કરમપયડી, ભગવતીજી, નવતત્ત્વ, કર્મત્રય વગેરે અપૂર્વ ગ્રંથોની વાચના તથા બાકીના વખતમાં જ્ઞાનોદ્ધારને અંગે પંચસંગ્રહ, પ્રતિમા શતક, શ્રાદ્ધવિધિ, બૃહત્ સંઘેયણુ નવતત્ત્વ, (શ્રીમદ્ વિજ્ઞાનંદ સૂરિકૃત) શોધવાનું કાર્ય ચાલે છે.

સિવાય પોસહ, પ્રતિક્રમણ, તપ વગેરે અનેક ધાર્મિક કાર્યોના લાગો શ્રી સંઘને મળવા લાગ્યા છે. જેથી તે આપત તેમજ આવા શાંત, વિદ્વાન, અને ન્યાયી મહાત્માના આવાગમનથી ઘણા વર્ષોજે આવો અપૂર્વ આનંદ શ્રી સંઘને થયો છે, એમ સમગ્ર જૈન પ્રજાની વાણી છે.

વિશેષ હકીકત બજાવા જેવી એ છે જે સંવત્સરીના દિવસે ચતુરવિધ સંઘ સાથે દેવદર્શનથી ચૈત્ય પરિપાટી જે જૈન મંદિરોની થતી હતી. તેમાં આ સાલ ગુરુદર્શનની વૃદ્ધિ થઇ છે. ઉકત મહાત્મા પોતાની સાથેના મુનિમંડળ અને અન્યથ પ્રથમથીજ ખીરાજમાન ઉત્તમવિજયજી મહારાજ વગેરે મુનિઓ સાથે આ સજ્જાના આત્માનંદ જીવનમાં જ્યાં મહોપકારી ન્યાયાંબોનિધિ શ્રીમદ્ વિજ્ઞાનંદસૂરિ (આત્મારામજી મહારાજ) ની મોટી છત્રી પધરાવવામાં આવેલ છે. ત્યાં ગુરુદર્શન કરવા પધારેલા હતા. જ્યાં કે પધારેલા મહાત્માઓનું પ્રથમ ગુરુપૂજન કરવામાં આવેલું હતું.

પર્યુષણમાં કદધંધરશ્રી વ્યાખ્યાનમાં દરેક રથજે સામાન્ય રીતે કદધસૂર સુષોધિકા ટીકા વંચાય છે, પરંતુ આ વર્ષે કેટલાએક બંધુઓની વિનંતિ ઉપરથી કીરણાવલી નામની ટીકા

વર્તમાન સમાચાર.

૫૫

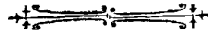
જે કે શ્રીમદ્ધર્મસાગરજી ઉપાધ્યાયજીની ખનાવેલી અને સુગોષિકાથી રસોડા સંખ્યામાં પણ વધારે છે તે વાંચવામાં આવેલ હતી. તે અપૂર્વ હતી. અત્રે ધણી વખત સુગોષિકાટીકા વંચાતા એ ત્રણ મુનિરાજો મળી તે પૂર્ણ કરતાં, પરંતુ આ વખતે આ મોટી ટીકા વંચાયા છતાં પહેલેથી છેલ્લે સુધી સરલ રીતે અને અવિચ્છિન્નપણે પંચાસજી મહારાજ શ્રી દાનવિજયજી મહારાજે પૂર્ણ કરી છે. તેઓશ્રીની જ્ઞાન શક્તિ અને શરીર શક્તિ અને પૂર્ણ ઉત્સાહ અત્રેના શ્રીસંઘને આનંદ સાથે અનન્યપી ઉત્પન્ન કરાવી છે.

સાંભળવા પ્રમાણે સ્વર્ગવાસી શ્રીમદ્ધર્મ વિજયાનંદસરિ (આત્મારામજી મહારાજ) સુરતના તેઓશ્રીના ચોમાસા દરમ્યાન આ ટીકા વાંચી હતી. અને આ શહેરમાં તો આ પ્રથમ વખત જ હોવાથી અત્યાનંદ થયો હતો.

જેમ જુદી જુદી વાતીઓથી જુદો જુદો સ્વાદ મળે છે તેમ આ વર્ષે ઉક્ત મહાત્માના આવાગમનથી અપૂર્વ લાવ સ્વાદ—આત્માનંદ પ્રગટ થયો છે; એમ અત્રેના શ્રીસંઘને અનુભવ થયો છે.

એમ તો આત્રીયંધ કહી શકાય છે કે આ વર્ષનું ચાતુર્માસ અત્રેના શ્રીસંઘને અનેક રીતે ઉપકારક થયું છે. અને બાકીની મુદતમાં હજી તેમાં વૃદ્ધિ થશે તે બધાનું કારણ ઉત્તમ મુનિ મહારાજના આવાગમન તેજ છે. પૂર્વ પૂણ્યોદયે અત્રેના શ્રીસંઘને આ વર્ષે પ્રાપ્ત થયેલ આ અપૂર્વ પ્રસંગો લાભ જેમ અને તેમ વધારે લેવા અમારી સકળ સંસદાયને ત્ર પ્રાર્થના છે.

હાલમાં ચુકત મહાત્માએ વડવામાં પધાર્યા છે. જ્યાં દેરાસરમાં અઠાઈમહોત્સવ શરૂ થયો છે. તેને અંગે સાતમે દિવસે બાદરવા વડી ૧ ના રોજ અઠાઈમહોત્સવ નિમિત્તે જળયાત્રાનો વરઘોડો ચડાવવામાં આવ્યો હતો. બહાર ગામથી ભોજકોને પૂજા માટે તેડાવવામાં આવ્યા હતા. રોજ વિવિધ પૂજાઓ સુંદર રાગ રાગણીથી લાણવવામાં આવે છે. હજારો મનુષ્યો જેનો અને ઇતર મનુષ્યોએ ભાગ લીધો હતો.

શ્રી મહાવીર જૈન વિધાલયમાં દશ વર્ષ સુધી દર વર્ષે વાર્ષિક ઉત્તેજન આપનાર સલાસદોમાં નીચે મુજબ વધારો થયો છે.

અગાઉ ભરાયલા.	રૂ. ૭૬૬૩	શેઠ ભોગીલાલ લેહેરચંદ	રૂ. ૫૧
શેઠ ત્રીકમલાલ હીરાલાલ	રૂ. ૫૧	,, મોતીચંદ પ્રેમચંદ	રૂ. ૫૧
,, શેવંતીલાલ નગીનદાસ	રૂ. ૫૨	,, કેશરીચંદ ભાણુભાઈ	રૂ. ૧૦૧
,, અમુલખ ખુખચંદની કુ.	રૂ. ૧૦૧	,, જોડાભાઈ કલાણુજી	રૂ. ૧૦૧
,, સારાભાઈ મગનભાઈ મોદી.બી.એ	રૂ. ૫૧	,, ટોડરશી દેવશી	રૂ. ૭૫
,, મોહનલાલ મગનલાલ ઝવેરી.	રૂ. ૫૧	,, ડાયાભાઈ ધન	રૂ. ૫૧
,, રવચંદ ઉજ્જમચંદ	રૂ. ૮૫	,, રણુજીહાસ કાનજીભાઈનીકુ	રૂ. ૫૧
,, મુસજી હુંગરશી	રૂ. ૫૧	,, ઝવેરચંદ ઠાકરશી	રૂ. ૫૧
,, દલીચંદ પુલચંદ	રૂ. ૫૧	,, રામચંદ મોતીચંદની કુ.	રૂ. ૫૧
,, છોટાલાલ કસ્તુરચંદ	રૂ. ૫૨	,, હેમચંદ મોહનલાલ	રૂ. ૫૧
,, હાથીભાઈ મગનલાલની કુ.	રૂ. ૭૫		

કુલ રૂ. ૮૮૪૫

અંથાવલોકન.

શ્રીમન્ મુનિ મહારાજ શ્રી મોહનલાલજી જૈન સેન્ટલ લાઇબ્રેરી તથા સંસ્કૃત પાઠશાળાનો અતુલ વાર્ષિક રીપોર્ટ તથા હિસાબ અમોને અભિપ્રાય અર્થે ભેટ મળેલ છે. જે વાંચતાં આનંદ થાય છે, એટલું જ નહિ પરંતુ દિવસાનુદિવસ તેની દ્રવ્ય-ભાવ ખંને રૂપે થતી અભિવૃદ્ધિ તેના ઉત્તમ અને લાગણીવાળા તેમજ ગુણકત કાર્યવાહકોના ધન્યવાદને પાત્ર છે. ગયા ત્રીજા વર્ષની આખરે ન્યુસ-પેપરો-બુકો વગેરે જે હતા, તેમાં આ વર્ષે ઘણા સારા વધારો થયો છે. એટલું જ નહિ પરંતુ હસ્તલેખિત પ્રતોની આ વર્ષે કુલ સંખ્યા ૭૮૦ ની થયેલી જાણી વધારે ખુશી થવા જેવું છે. તે જખતમાં સૂચના કરવાની કે નામદાર શ્રી ટીશ સરકારની માફક બુદ્ધે બુદ્ધે સ્થળે વિદ્વાન પુરુષોને-જાણકારક શખ્સોને મોકલી એવા હસ્તલેખિત ગ્રંથો-પ્રતોની શોધ જોળ-ખરીદી કરી મોટા પાયા ઉપર આ લાઇબ્રેરીમાં સંગ્રહ કરી, એક ભવ્ય જ્ઞાનમંદિર કરવાની પ્રવૃત્તિ કરવી તે આવકારદાયક છે. આ વર્ષમાં પુસ્તકો ખરીદવા સાથે વડોદરા સેન્ટલ લાઇબ્રેરી-વાળા મી. ચીમનલાલ ઠાકાભાઈ દલાલ એમ-એ મારફત પુસ્તકોનું સીલેક્શન કરાવ્યું હતું. જે લાઇબ્રેરીના સાધનોમાં એક સગવડ ભરેલું કૃત્ય હતું. દિનપ્રતિ-દિન જૈન અને જૈનેતર પ્રજા બહોળા પ્રમાણમાં ઉક્ત લાઇબ્રેરીનો વધારો લાલ લે છે, તે તેના બાહોશ કાર્યકર્તાઓ અને કમીટીની ઉદાર લાગણી અને સગવડતાની નીશાની છે. મુખર્ધ જેવા સુ વિખ્યાત અને પંચરંગી પ્રબળ વસેલા મહાન શહેરમાં આ લાઇબ્રેરીએ લોકપ્રિયતા મેળવવા સાથે મનુષ્યના માનસિક વિકાસના એક ખરેખર ઉત્તમ સાધનનો જન્મ આપેલ છે.

સંસ્કૃત પાઠશાળાની પણ વધતી જતી પ્રગતિ પણ ભવિષ્યમાં તેટલી જ આનંદજનક થશે, એ નિશ્ચય છે.

વહીવટને લગતી ઉત્તમ વ્યવસ્થા એટલીબધી સરસ છે કે દરેક મનુષ્યની દરેક પ્રકારની મદદને પાત્ર આ લાઇબ્રેરી છે.

છેવટે ગયા છેલ્લા બે વર્ષમાં અમોએ કરેલી સૂચના કે જે ઉક્ત લાઇબ્રેરી જાહેર લગ્ના ઉપર લઈ જવાની જરૂરીયાત છે અને નામદાર ગાયકવાડ સરકાર તેમજ સોશીયલ સરવીસ લીગ તરફથી જે રીતે સાધન કરી આપવામાં આવે છે તેવી રીતે એક વિશાળ મકાન ઉક્ત લાઇબ્રેરી માટે પોતાના તરફથી બંધાવવાની બાંશ જરૂરીયાત છે. ઘણા લાગણીવાળા ગૃહસ્થોની બનેલી કમીટી હવે તે કાર્ય જલદીથી પાર પાડશે એટલી સૂચના પ્રાંતે કરવામાં આવે છે.

જાહેર ખર્ચર અગાઉના અંકોમાં આના ગયેલ છે, પરંતુ અમારા આ માસિકના માનવંતા ગ્રાહકોને ખાસ લાભ આપના માટે તેઓને માત્ર અર્ધી કીમતે એટલે માત્ર આ આનાથી આપનામાં આવશે. (પોસ્ટેજ ભુકું) આ લાભ માત્ર ચાર માસ માટે છે, જેથી જેમની ઇચ્છા હોય તેમણે અમેને પત્રદ્વારા ખર્ચર આપી નામ નોંધાવવું, સુદત વિત્યાબાદ આ લાભ મળશે નહિ.

અન્યમાટે રૂ. ૧-૦-૦ કિંમત રાખવામાં આવેલ છે. પોસ્ટેજ ભુકું.

જૈન આત્માનંદ સભા-ભાવનગર.

મોટું સાહસ મફત તદ્દન મફત.
દરેક ગ્રાહકોને બે વરસ સુધી મફત વાંચન પુરૂં પાડવાની
કરવામાં આવેલી ખાસ યોજના.

જૈન શાસન

સામાજિક, નૈતિક, ધાર્મિક, અને સાહિત્ય વિષયક લેખોથી હિન્દી તથા ગુજરાતીમાં પ્રતિ બુધવારે પ્રકાશિત થાય છે, જૈન સમાજમાં આ એક અદ્વિતીય સામાજિક પત્ર છે કદિ તદ્દમે ઘેર બેઠે પરમાત્માના પવિત્ર ઉપદેશને શ્રવણ કરવા ચાહો છો ? યદિ તમે ઘેર બેઠે જૈન સામાજની સ્થિતિને જાણવા ચાહો છો ? અને યદિ તમે ઘેર બેઠા પાશ્ચાત્ય જૈન રંકાચરોના કાર્યોનું નિરીક્ષણ કરવા ચાહો છો ? તો શીઘ્ર “જૈનશાસન” પત્રની નીચેની યોજના ધ્યાનમાં લઇ ગ્રાહક થાઓ.

જૈન શાસન કેવીરીતે મળે છે ?

જૈન શાસનનું—સને ૧૯૧૪=૧૫ના બે વર્ષનું લવાજમ રૂપીઆ છ રૂનીઓઈરથી પહેલાં મોકલી આપનારને રાસકોપ સીસ્ટમનું પાંચ વર્ષની ગેરેન્ડીવાળું રેગ્યુલર વોચ રૂ. ૫-૦-૦ ની કીમતનું ફક્ત ટપાલ ખર્ચના પૈસા લઇ પહોંચવું કરવામાં આવશે.

જે ગ્રાહકો બપર પ્રમાણે બે વર્ષનું લવાજમ મોકલી જેને ધરીયાળ લેવાની ઇચ્છા નહિં હોય તેને “રાજસ્થાનનો ઇતિહાસ” ભાગ ૧ લો કર્નલલોડ પ્રણિત સરલ ગુજરાતી કિંમત રૂ. ૫-૦-૦ ના ટપાલ ખર્ચના ફક્ત ચાર આના લઇ મોકલવામાં આવશે.

ઉપરની ખાસ યોજના જૈન શાસનના પ્રવૃત્તકોની ખાસ ઇચ્છાથી અને તેને દરેક જૈન કોમમાં જાણીતું કરવાની પ્રયત્ન ઇચ્છાથી ધરવામાં આવી છે.

સુચના—જે ગ્રાહકોએ સને ૧૯૧૪ નું લવાજમ મોકલી આપ્યું છે તેને ફક્ત સને ૧૯૧૫ ની સાલનું લવાજમ રૂ. ૩-૦-૦ મોકલી આપવા.

બપરના નિયમો લાઇબ્રેરી, પાઠશાળાઓને લાયક પડશે નહિ પણ જે તે પુરૂં લવાજમ ભરશે, તો બપરનો લાભ તેઓને પણ મળશે.

નોટ—આ બપરાંત અમેએ જે પ્રથમ જાણાવ્યું છે કે—ચોથા વર્ષના ગ્રાહકોને પાંચસો પાનાનો જૈન પ્રીતિસોરીનો બિત્તમ ગ્રંથ બિમલ કાગળમાં જે છપાય છે તે ભેટ આપવામાં આવશેજ, ને પાંચમાં વર્ષ માટે પણ ભેટની બુક અલગજ આપવામાં આવશે, માટે ગ્રાહક બેના બહેલો તે પહેલાં.

મેનેજર જૈન શાસન—રાંધનપુરી બબ્બર-ભાવનગર.

થોડા વખતમાં બહાર પડશે.

ગદ્ય પાણ્ડવ ચરિત્ર.

પત્રાકાર.

કીંમત અગાઉથી રૂપીયા ત્રણ પાછળથી રૂપીયા ચાર.

યશોવિજયજી ગ્રંથમાળા તરફથી પુસ્તકાકારે પ્રસિદ્ધ થયેલા આ ગ્રંથ અમારા તરફથી પત્રાકારે ઉંચા કેટલીક કાગળો ઉપર કેટલાક સાધુ મુનિરાજના આગ્રહથી છપાવવો શરૂ કરેલ છે, જેની કુલ રૂ. ૨૫૦ કેપી છપાઈ છે, માટે ગ્રાહક થનારાઓએ પોતાના ઓરડર તાકીદે મોકલી આપવા. જેથી પાછળથી નાશીપાસ થવું ન પડે. આ પુસ્તકની શુદ્ધતા તથા સફાઈ માટે ખાસ કાળજી રાખવામાં આવે છે. અગાઉથી રૂપીયા મોકલનારનેજ રૂપીયા ત્રણથી આપવામાં આવશે. વી. પી થી. મંગાવી નામ નોંધાવનારને રૂપીઆ ચારમાં આપવામાં આવશે માટે વહેલો તે પહેલો.

તા—ક. કેટલાક સાધુ મહારાજઓ પોતાનું નામ લખવા જણાવ્યું છે. તેને ખખર આપીએ છીએ કે રૂપીઆ નહીં મોકલનારને રૂપીઆ ચાર ભરવા પડશે. માટે તે ઉપર ખાસ લક્ષ્ય જેવીએછીએ.

મનેજર જૈનશાસન—ભાવનગર.

જોઈએ છીએ.

આ સભા માટે વહીવટી (નામનું) કામ કરી શકે તેવા. તેમજ સંસ્કૃત અને ઈંગ્લીશ ભાષા જાણનાર, પુસ્તકો તપાસવા વગેરેના કામનો માહેતગાર, એક કારકુન આ સભા માટે જોઈએ છીએ. બીજો નોકરી કરી હોયતો આના સરટીફિકેટ સાથે અરજી આ સભાના પ્રમુખને નામે કરવી પગાર રૂ. ૨૦ થી ૨૫ માસિક.

શ્રી જૈન આત્માનંદસભા—ભાવનગર.

આ માસમાં નવા દાખલ થયેલા માનવંતા સલાસદો.

૧ દલાલ છોટાલાલ યુનીલાલ રે. ભાવનગર ૫૦ વ૦ વાર્ષિક મેમ્બર.

૨ શા ગોવિંદનદાસ રામચંદ

”

”